Nagytemplomi gyülekezeti élet

DEBRECEN-NAGYTEMPLOMI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020. új folyam IX. (XXX.)

34. szám

Különszám

Nagytemplomi gyülekezeti élet

2020. új folyam IX. (XXX.)
34. szám – különszám

Alkalmaink a veszélyhelyzet idején:

- Minden vasárnap 10 és 18 órától istentiszteletet közvetítünk a Nagytemplomból.
  Az alkalmak követhetőek a Nagytemplom honlapján (www.nagytemplom.hu/online-istentisztelet) vagy a gyülekezet Facebook-oldalán (www.facebook.com/nagytemplom) keresztül.
  A 10 órás istentiszteletet minden vasárnap élő adásban közvetíti a Debrecen Televízió is.
- Hangsúlyt fektetünk az előttünk lévő időszakban a kapcsolattartásra: e-mail-en és telefonon is folyamatosan keressük a testvéreket, hogy tudjuk a lelkigondozás szolgálatát végezni a veszélyhelyzet idején is.
- A keresztelési alkalmakat, az esküvőket és a temetési alkalmakat az erre vonatkozó járványügyi szabályoknak megfelelően megtartjuk.
- A veszélyhelyzet idején lehetőség nyílik a perselypénz, egyházfenntartói járulék és egyéb adományok banki átutalással történő befizetésére. A gyülekezet bankszámlaszáma: 11738008-20080437

Kiadja:
a Debrecen-Nagytemplomi Református Egyházközség
Felelős kiadó: Vad Zsigmond lelkipásztor, esperes
Szerkesztő: Lucski Zsófia
Grafikai terv: Mikáczó Kamilla

Vad Zsigmond: *Köszöntő* 1
Oláh István: *Félelem* 2
Papp Imola: *Böjt* 3
Vad Zsigmond: *Bizalom* 4
Kubinyiné Mikó Ágnes: *Kapcsolat* 5
Molnár Szabolcs: *Remény* 6
Szász Anna: *Újratervezés* 7
Dancsó Zoltán: *Tolerancia* 8
Püski Gábor: *Büntetés* 9
Tóth Dorottya Tünde: *Pánik* 10
Vad Zsigmond: *Elcsendesedés* 11
Káposztás Gábor: *Karantén* 12
Kubinyiné Mikó Ágnes: *Fejlődés* 13
Oláh István: *Egyedüllét* 14
Papp Imola: *Felelősség* 15
Szász Anna: *Bizonytalanság* 16
Dancsó Zoltán: *Home Office* 17
Molnár Szabolcs: *Maszk* 18
Püski Gábor: *Korlátozások* 19
Káposztás Gábor: *Éneklés* 20
Vad Zsigmond: *Érintés* 21
Tóth Dorottya Tünde: *Gyógyulás* 22
Molnár Szabolcs: *Új lehetőségek* 23
Kubinyiné Mikó Ágnes: *Piros ország* 24
Oláh István: *Szabályok* 25
Szász Anna: *Lelki sebek* 26
Papp Imola: *Kinek hiszel?* 27
Dancsó Zoltán: *Mentális egészségmegőrzés* 28
Mátyásné Szabó Beáta: *Mit tehetek?* 29
Káposztás Gábor: *Távolságtartás* 30
Szász Anna: *Türelem* 31
Vad Zsigmond: *Generációk* 32
Oláh István: *Gyász* 33
Molnár Szabolcs: *Tilalom* 34
Tóth Dorottya Tünde: *Számok ereje* 35
Molnár Szabolcs: *Tesztelés* 36
Kubinyiné Mikó Ágnes: *Vakcina* 37
Püski Gábor: *Határtalanság* 38
Papp Imola: *Betegágyon* 39
Dancsó Zoltán: *Támogatás* 40
Püski Gábor: *Gyanú* B3

Kedves Olvasó!

Különös időket élünk. Szenvedjük a világjárvány okozta súlyos helyzetet, amire előre nem lehetett felkészülni. Valószínűleg hosszú ideig meghatározza jelen korszakunkat, sőt a jövőnket is az, ami a jelenben történik velünk. Ami korábban biztos volt, az most teljesen bizonytalanná vált. Mindenféle biztonságérzetünk szertefoszlott. Kiderült, hogy mennyire sebezhetőek és sérülékenyek vagyunk. A XXI. század felvilágosult, magabiztos, sokszor önmagát dicsőítő, és gyakran önmagát istenítő embere elveszítette a biztonságát, s ennek igen súlyos következményei vannak. Elveszítette a mai kor embere a talajt a lába alól. Kiderült, hogy kiszolgáltatott, nem tartja saját kezében a sorsát, s nem teheti azt, amit szeretne, amit akarna. A koronavírus gyorsan lerombolja bennünk az illúziót, hogy tökéletes világot építhetünk magunknak a földön. Önbizalmunkat, rendíthetetlennek tűnő magabiztosságunkat félelembe, elkeseredésbe és haragba fordíthatja. S ebben a helyzetben segítségre van szükség, akár tudatosul ez az emberben, akár nem.

A Nagytemplomi Gyülekezeti Élet különszámát tartja kezében a kedves Olvasó, ahol 40, úgynevezett „vírusüzenetet" találhatunk. Gyülekezetünk lelkipásztorai negyven napon át írták ezeket a vigasztaló, támogatást és reménységet kínáló lelki üzeneteket. Azzal a reménységgel bocsátjuk útjára ezt a kis füzetet, hogy sokaknak ad majd lelki támaszt. Újra és újra átolvasva ezeket a rövid meditációkat, fedezzük fel bennük azt az üzenetet, amelyre szükségünk van ahhoz, hogy igaz reménységgel és élő hittel, félelem nélkül tudjunk élni, szólni és cselekedni úgy, mint akik Krisztus követői, és mint akik tudják, hogy az ő Uruk mindennél hatalmasabb, hiszen „neki adatott minden hatalom mennyen és földön".

Felüdítő üzeneteknek szántuk ezeket a rövid lelket-erősítő írásokat. *„Aki mást felüdít, maga is felüdül."*(Péld 11,25) Olyan Istenünk van, aki felüdíti az életünket. Ő ezt akarja, és meg is tudja tenni. Ma is, most is, ebben az élethelyzetben is! Az a terve, hogy a megfáradt, ellankadt, megkeseredett ember megújuljon, felüdüljön.

Ezért ezekkel a szavakkal imádkozzunk: A koronavírus világjárvány idején őrizz meg minket, jó Urunk, irgalmaddal. A bizonytalanság és a próbatétel idején is, kérünk, állj mellettünk. Támogasd és oltalmazd az aggodalmaskodókat és a félelemmel küszködőket. Emeld fel mindazokat, akik mélységeket járnak ezekben a napokban, hetekben, hónapokban. Hadd örvendezhessünk újra a Te jóságodnak, tudván bizonyossággal, hogy semmi sem szakíthat el Tőled, a Te szeretetedtől. Ámen!

Vad Zsigmond

„A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet.” (1Jn 4,18)

A félelem érzését mindnyájan jól ismerjük, mert az életünk velejárója. Félelem sok mindenből fakadhat: okozhatják betegségek, amelyek életünket fenyegetik. Félünk, hogy elveszítjük szeretteinket, egészségünket, munkánkat, javainkat. Egy bizonyos mértékű félelem akár a hasznunkra is lehet, mert megóv bennünket a nagyobb bajtól, óvatosabbá tesz bennünket. Ilyen például a világjárvány idején a maszk viselése vagy a távolságtartás, amire odafigyelünk.

A túlzott félelem azonban könnyen megbetegíti a lelket. Könnyen átalakul rettegéssé, amely beszűkíti gondolkodásunkat, és már nem vagyunk képesek másra koncentrálni, csak félelmünk tárgyára. Ezekben a napokban különösen is sokan érzik magukat így, mert nem tudjuk, hogy a láthatatlan ellenség, egy kicsiny vírus kit hogyan ér el. Látjuk az emelkedő esetszámokat, az elhunytak számát, és mindez fokozza bennünk a félelmet.

Isten igéje bennünket, keresztyéneket bátorít ezekben a napokban is és megóv a túlzásba vitt félelemtől. A Szentírásban ez a két szó, hogy *„Ne félj!”* 365-ször szerepel. Az év minden napján szükségünk van erre a biztató üzenetre. Isten akarata, hogy szabadok legyünk. Most is leveszi rólunk a félelem köteleit. Jézus Krisztus egyenként oldja le terheinket, ha őszintén kérjük Őt csendes imádságban. Nála nincs lehetetlen, ezért jó Krisztussal időt tölteni, megosztani Vele mindazt, amit érzünk. Nincs kétségünk, hogy elmúlnak egyszer félelmeink, véget ér majd a járvány is, de mindig jönnek újabb gondok és nehézségek. A kérdés csak az, hogy megengedjük-e Jézusnak, hogy gyógyító kezébe vegye életünket.

Emlékszem, amikor gyerekként féltem, akkor odabújtam édesanyámhoz. Éreztem a szeretetének melegét, ami megnyugtatott. Ezt tette a szeretet ereje. Az emberi szeretet is képes segíteni ideiglen, de a mindennapokban és életünk nehéz szakaszaiban csak az kap igazi erőt, vigasztalást és békességet, aki Jézushoz menekül. Ezt tehetjük mi mindannyian, keresztyének. Mutassunk másoknak is példát ebben! Ez a mi lehetőségünk, ragadjuk meg Urunkat! Így tapasztaljuk meg félelmet eltörlő erejét, és töltsön be bennünket szeretetével a Szentlélek által!

Oláh István

„Mikor pedig böjtöltök, ne legyen komor a nézésetek, mint a képmutatóké, akik eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek.” (Lk 2,37)

Azt hiszem, nem vagyok egyedül, ha e szó hallatán azonnal az ételtől, italtól vagy valamilyen tevékenységtől való tartózkodásra gondolok. Vannak, akik valamelyik nagyobb ünnepünkhöz kötik. Van, aki testi egészsége miatt alkalmanként egy meghatározott időszakaszt böjttel tölt, és végül, de nem utolsó sorban előfordul az is, hogy azért böjtöl valaki, mert a lelkére akar összpontosítani. Hiszen ezt jelenti céltudatos böjtöt tartani. Nem csak úgy lehet böjtölni, hogy megvonok magamtól különböző ételeket vagy megtiltok magamnak egyes cselekedeteket, hanem úgy is, hogy mindeközben mélyítem az Istennel való kapcsolatomat.

Első és legfontosabb dolgunk, hogy ezt imánkban hordozzuk. Kérnünk kell, hogy az adott időszakban legyen elég kitartásunk, akaratunk, bölcsességünk és értelmünk, hogy mindazt, amit teszünk, egy célért tegyük. Számos célja lehet a böjtölésnek. Böjtöléssel és imádkozással legyőzhetjük gyengeségeinket, problémáinkat, de olyan is van, amikor azért tartunk böjtöt, hogy egy családtagunk, barátunk, vagy más közösségünk tagja kapjon segítséget, útmutatást, esetleg a betegségből gyógyulást. Világunkat különösen is jellemzi most a betegség. Testi-lelki megbetegedés egyaránt. Olyan napokat élünk, amiben azt érezzük, minden a feje tetejére állt, felfordult, nincs a rendjén. Keressük a megoldást, szeretnénk minél hamarabb kigyógyulni a betegségből, megszabadulni a szörnyű járványtól, ami fogva tart, megkötöz, korlátokat állít fel körénk. De vajon eszünkbe jut-e az, hogy van valaki, aki mindent a kezében tart? Eszünkbe jut az, hogy ez lehet egy figyelmeztetés, egy próbatétel, egy felkiáltás, amivel azt üzeni Teremtőnk, hogy: *„Állj meg ember! Nem jó az az út, amelyen haladsz! Célt tévesztettél, eltávolodtál tőlem!”*

Arra bátorítalak kedves Testvérem, hogy merd te is kipróbálni, ha még nem tetted! Kívánom, hogy tapasztald meg, milyen Isten jelenlétében eltölteni időt úgy, hogy teljesen átadod magad Neki, mert a böjtölés és ima által igazán alázatosakká válhatunk az Úr előtt. Most pedig ezekben a nehéz időkben igazán nagy szükségünk van arra, hogy egy akarattal és hittel kérjük a mi Atyánkat, szabadítson ki minket a vírus okozta fogságból, megkötözöttségből, vegye le rólunk a félelemnek terhét, álarcát, „maszkját”, hogy biztos reménységünk lehessen a jövőnk felől. A kegyelmes Isten adja meg, hogy így legyen!

Papp Imola

„Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!” (Péld 3,5)

Bizalom kérdése az, amivel szembesít bennünket az ige. Mit jelent valakiben megbízni?

Bizonyosság annak jövőbeli lelkiismeretességében, megbízhatóságában, jóakaratában és hűségében, akire a bizalom irányul. Egy ember életében három irányultságú a bizalom: önmagában, egy másik emberben vagy az Istenben bízik valaki.

Sokan bíznak önmagukban: majd én ezt elrendezem, megcsinálom. Nem kell nekem segítség, anélkül is elérem a célomat, véghez viszem a tervemet. De előbb vagy utóbb – kivétel nélkül – mindenki csalódni fog önmagában. Szertefoszlik a magába vetett bizalma, hiszen szembesül saját korlátaival, tehetetlenségével, erőtlenségével és kiszolgáltatottságával. Különösen világos és letagadhatatlan ez a jelenlegi láthatatlan, halálos vírus okozta helyzetben. Ezért hangzott a bölcs prédikátor szájából az igei felszólításban ez a tagadó mondatrész: *„ne a magad eszére támaszkodj!”* Emberi bölcsességben hiába bízunk, mert az hiábavalóság és megszégyenül az, aki a saját eszére támaszkodik.

Sokan vannak, akik bíznak a másik emberben. Majd ő elvégzi azt, ami az én javamra szolgál. Ő majd megcsinálja azt, amivel előrébb juthatok az életben, amivel biztosabbá válhat a jövőm. Bízni a másik emberben, akinek hatalma van, aki erősebb, gazdagabb, befolyásosabb nálam. De a másik emberbe vetett bizalmában is csalódik az ember, hiszen kiderül, hogy ő is éppen olyan tehetetlen – minden látszat ellenére – mint amilyen én vagyok. A betegség, a vírus, a halál erőivel szemben éppen olyan kiszolgáltatott, amilyen én is vagyok.

Jeremiás próféta könyvében olvashatjuk: *„Ezt mondja az Úr: Átkozott az a férfi, aki emberben bízik, és testi erőre támaszkodik, az Úrtól pedig elfordult szíve! Mert olyanná lesz, mint a bokor a pusztában, nem remélheti, hogy eljön valami jó… De áldott az a férfi, aki az Úrban bízik, akinek az Úr a bizodalma. Mert olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely a folyóig ereszti gyökereit, és nem fél, ha eljön a hőség, és lombja üde zöld marad. Száraz esztendőben sincs gondja, szüntelenül termi gyümölcsét.”* (Jer 17,5-8)

A valódi hit bízik Istenben és az ő útmutatásában. Isten megbízható. Tudja, mire van szükséged, és be akarja tölteni ezeket a szükségeket. Sajnos mi azt gondoljuk, hogy jobban tudjuk. Azt gondoljuk, jobb tervünk van. A saját logikánkat akarjuk használni és olyan úton akarunk a válaszhoz jutni, ami minket jó színben tüntet fel, és nem kockázatos. De Isten azt akarja, hogy növekedjünk a hitben az iránta való bizalomban, ezért egy másfajta útra visz bennünket.

Aki Benne bízik, az nem csalódik.

Vad Zsigmond

„Uram, nincs emberem.” (Jn 5,7)

Talán ismerősen hangzik a mondat, és nemcsak azoknak, akik ismerik a bibliai történetet, mely a Bethesda tavánál játszódik, ahol sok beteg ember fekszik, várva, hogy Isten angyala felkavarja a vizet, és belépve a medencébe meggyógyuljanak. Ismerős lehet nekünk a saját életünkből is. Előfordulhat olyan élethelyzet, melyben azt érezzük, hogy egyedül vagyunk, nincs senki, aki segíthetne. Vannak pillanatok, mikor ránk tör a magányosság érzése, mikor hiányzik a másik ember társasága, mosolya, ölelése. A vírus idején bizonyára sokunkat megviselt a közvetlen, személyes kapcsolatok hiánya. Átéltük és megtapasztaltuk az érzést – lehet, hogy csak egy rövid időre –, amit a harmincnyolc éve beteg ember mondott Jézusnak, hogy nincs emberem. El sem tudjuk képzelni, milyen dolgokon ment keresztül az a beteg ember a Bethesda tavánál, mikor végül ezeket a szavakat kimondta, hogy nincs emberem. Elképzelhető, hogy volt családja, barátai, de a hosszú évek alatt elfáradtak, megfáradtak, beleuntak a hasztalan várakozásba. Megtörténhetett azonban az is, hogy a beteg ember volt kibírhatatlan, és ő maga üldözte el azokat, akik segíteni akartak neki.

Sok mindennek az átgondolására késztet bennünket is ez a rendkívüli helyzet. Számos tanulmány foglalkozott már eddig is azzal, hogy mennyire fontosak a társas kapcsolatok, és milyen pozitív hatással vannak az életünkre. Fizikális és mentális jólétünkre, sőt még a karrierünkre is. Azt is tudjuk, hogy nem a kapcsolati hálónk nagysága, hanem a minősége a lényeg. De talán elfelejtődött sokak számára az a tény, hogy van egy kapcsolat, ami mindenek előtt és fölött áll. Ez pedig az Istennel való kapcsolatunk. Ő az, aki kezdeményező a velünk való kapcsolatban, mi pedig válaszolhatunk a bennünket megszólító isteni hangra. Ugyanakkor az Istennel és embertársainkkal való kapcsolatunk szorosan összefügg és egymástól elválaszthatatlan. Ha helyreáll a bizalom Istennel, akkor rendeződik önmagunkkal és embertársainkkal való viszonyunk is. A bűneset nyomán megromlott az ember és Isten kapcsolata, és ez azonnal kihatott a teremtménytársakkal való érinkezésre is. Egyedül Jézus képes a bűn által megrontott világban Istenhez visszavezetni az embert. Amíg nem jutunk el a felismerésig, hogy nincs emberem, és Jézus segítségére szorulok, addig ott fogok szenvedni a „Bethesda tavánál.” Ha viszont engedem, hogy Jézus meggyógyítson, ahogy a harmincnyolc éve beteg tette, akkor helyre fognak állni az emberi kapcsolataim is. Lehet, hogy fizikálisan hiányoznak majd emberek. Lehet, hogy nehezen viselem majd a korlátozásokat, de lesz erőm és bölcsességem elviselni mindezeket. Minél inkább elmélyül a kapcsolatom Istennel, annál kevésbé fogom magányosnak érezni magamat.

Kubinyiné Mikó Ágnes

„Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három; ezek közül pedig a legnagyobb a szeretet.” (1Kor 13,13)

Amikor a sárgán izzó napkorong a tavaszi bíbor horizont alá bukott, felhangzott a nádfalban a kecskebékák éneke. Az egyik nádcsomó tövében egy barna foltos, zöld színű kecskebéka igyekezett átjutni társai sorfalán keresztül.

– Hová ez a nagy sietség? – fordult oda az egyik énekes a békák kórusából. – Mi itt már elfoglaltuk a helyünket!

– Csak a Holdat meg a csillagokat szeretném látni!

– Ne menj ki a nyílt vízre, barátom! – sürgette egy másik énekes. – Ott járkálnak a gólyák!

A barna foltos, zöld színű kecskebéka azonban tovább igyekezett, hogy utat találjon magának a sűrűn nőtt nádszálak és a kórustagok között a szabad vízhez, mert azt remélte, hogy ott megláthatja a ragyogó Holdat és a csillagokat. Gondolatai egyetlen akarattá sűrűsödve irányították mozdulatait. Úgy érezte, minél jobban igyekszik, minél nagyobb erővel küzd a szabad vízre, annál inkább akadályokba ütközik. Azt érezte, hogy ereje elhagyja, teljesen elfárad. Ekkor két, erősnek tűnő, piros nádszál jelent meg közvetlenül előtte a vízben. Úgy érezte, meg kell bennük kapaszkodnia, nehogy elsüllyedjen a vízben.

Hirtelen némaság vette őt körül, és az előbb még lelkesen éneklő kórus minden tagjának nyoma veszett. Alig eszmélt rá minderre a barna foltos, zöld színű kecskebéka, a nádszálak egyszerre megmozdultak, és egy titokzatos erő felemelte őket a levegőbe, a víztükör felé. Látta, ahogy a Hold ott ragyog előtte fehér köntösbe bújva, körülötte pedig megannyi apró fénypontként a csillagok óceánja.

A kis, barna foltos, zöld színű kecskebéka szíve színültig megtelt örömmel, és olyan boldogan kezdett kuruttyolni, mint még sohasem azelőtt.

Lent, a tóból előbukkanó békafejecskék figyelték a gólyalábakba kapaszkodó barna foltos, zöld kecskebékát, amint gólyaszárnyak repítik a víztükör fölé.

– Szegényke! Neki sem sikerült. – mondogatták egymásnak.

A reménység mindig olyan, hogy szeret megkapaszkodni valamiben. Pál apostol a korinthusi gyülekezetnek írt első levelében a kegyelmi ajándékok között említi meg a reményt, ráadásul a három legfontosabb közé sorolja azt, a hit és a szeretet mellé. Sokszor talán félreértjük azokat a kapaszkodókat, melyeket az Úr ad nekünk, hogy ne veszítsük el az élet viharaiban a reménységünket. A mi Urunk azonban a legkülönfélébb, gyakran hihetetlen eszközök segítségével cselekszi meg azt, amit ígért, hogy reménységünk beteljesüljön. Ez a hit vezethet át bennünket a legsűrűbb akadályok között is.

Molnár Szabolcs

„Mert csak én tudom mi a tervem veletek – így szól az Úr –: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek.” (Jer 29,11)

Mindannyiunk számára ismerős a GPS, ami segít tájékozódni utazásaink során. Megmutatja az előttünk álló útvonalat és azt is, hogy mennyi idő alatt érhetünk el a tervezett célba. Egy alaklommal, amikor GPS segítségével utaztam, a programot megzavarta, amikor többször is útvonalat változtattam, majd egy időután ennyit mondott: *„Menj arra, amerre tudsz.”* Ez a mondat gyakran eszembe jut olyankor, amikor hirtelen új élethelyzetbe kerülök, amikor nem tudom, hogy merre menjek tovább. Sokszor azt szeretnénk ha az életben is láthatnánk előre a tervezett céljainkhoz a pontos útvonalat, sőt hogy mennyi idő alatt érhetünk el oda. Azonban jönnek váratlan élethelyzetek, amik teljesen felülírják a terveinket.

Váratlan családi események, megváltozott munkakörülmények, hirtelen megbetegedés, a halállal való fájdalmas szembesülés. Megannyi váratlan esemény, amire nem lehet felkészülni és, ami bizonytalansággal és félelemmel tölt el. Hogyan tervezzem az életemet, amikor nem tudom, hogy mit hoz a holnap? Ezekben az élethelyzetekben azonban nem vagyunk egyedül, nem engedi el a kezünket Isten, hanem arra bátorít, hogy imádságban vigyük elé bizonytalanságainkat, terveinket, vágyainkat. Csendesedjünk el előtte és keressük az útmutatását az Ő igéjében, a Szentírásban. És Ő azt ígéri számunkra, hogyha hozzáfordulunk, hogyha őt keressük, akkor bármit is hozzon a holnap, ő békességgel és reménnyel fog megajándékozni bennünket minden élethelyzetben.

Szász Anna

„A türelem és vigasztalás Istene pedig adja meg nektek, hogy egyetértés legyen közöttetek Jézus Krisztus akarata szerint, hogy egy szívvel, egy szájjal dicsőítsétek a mi Urunk Jézus Krisztus Istenét és Atyját.” (Róm 15,5-6)

Ebben a felgyorsult és a vírus miatt átrendezett világban a türelem és a vigasztalás Istene egyetértést, megértést kér tőlünk. Legyünk egymás felé elfogadóbbak, legyünk megértőbbek a családi közösségünkben, a munkahelyünkön, a gyülekezeti alkalmainkon vagy egy-egy hétköznapi bevásárlás során.

Elmondhatjuk, hogy félünk ettől a kialakult helyzettől, ami minden nap körbevesz minket. Már úgy kelünk és fekszünk le, hogy hallgatjuk a híreket, mennyi az újabb fertőzöttek száma, és talán kevésbé halljuk meg azt, hogy már mennyien meggyógyultak. A számok aggódásra adnak okot. Aggódunk, nem vagyunk nyugodtak, és ez megmutatkozik a környezetünkben élő emberek irányába is. Pedig most igazán fontos, hogy toleránsak legyünk mindenkivel, hiszen csak így várhatjuk el, hogy velünk is hasonlóan cselekedjenek. Most össze kell tartanunk, egyéni, gyülekezeti és országos szinten egyaránt.

Ezért kér minket a mindenható Isten, hogy egyetértés legyen közöttünk. Az egyetértés mindig előbbre viszi a kapcsolatunkat a másikkal. Gyakoroljuk ezt, mert csak így tudunk vigyázni egymásra és a környezetünkben élőkre! De ez csak úgy sikerülhet, ha Jézus Krisztus akarata szerint tesszük. Miért? Mert ha az Ő akarata szerint cselekszünk, akkor Őrá nézünk, a mi Megváltónkra és Megtartónkra. Ő az, aki megváltotta életünket, hogy az Ő gyermekei legyünk és maradjunk ezen a Földön, s majd az örökkévalóságban. Ő tud bennünket megtartani és erőt adni, hogy ennek az időszaknak a megpróbáltatásait sikeresen vegyük. Ha az Ő akarata szerint élünk, akkor mindig megmutatja nekünk a helyes cselekedetet Igéjén és Szentlelkén keresztül.

Ezért minden nap figyeljünk Őreá, és hagyjuk, hogy bátorítson minket Igéjén keresztül! Ha így cselekszünk, akkor tudjuk egy szívvel és egy szájjal dicsőíteni a mi Urunkat a gyülekezeti közösségünkben és a kisebb gyülekezetünkben, a családi közösségünkben is. Bátorítson minket a mindenható Isten Igéjén keresztül még ebben az időszakban is a helyes cselekedetre, hogy egyetértésben éljünk!

Dancsó Zoltán

„Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál…” (Róm 8,28)

Többször megkérdezték tőlem az elmúlt fél évben, hogy ez a helyzet az emberiség büntetése? Miért történik mindez? Érdemes kicsit átgondolni, hogy miért tesszük fel ezt a kérdést. Amit az ember a teremtett világgal tett, főként az elmúlt két évszázadban, az önmagában választ adhatna. Minden szinten visszaéltünk a felelősséggel, amellyel a teremtéskor felruházott bennünket az Úristen.

Ugyanakkor van egy másik oldala is ennek a kérdésnek. Akiben ez megfogalmazódik, jó irányba tekint, és valószínűleg a rossz lelkiismeret mondatja vele ezt. Jó az irány, hiszen a választ az Istennel való kapcsolatban keresi a kérdező.

A Biblia értő olvasása segíthet eligazodni ebben a témában. Meg kell néznünk, hogy miként lép be egy-egy ember életébe Isten a büntetéssel. Találunk példát egyéni bűn egyéni büntetésére, és közösségi bűn közösségi büntetésére. Olvasunk ilyet is, olyat is, de itt megragadva nem vennénk komolyan, miről is szól a Szentírás.

A célra nézve látjuk, hogy Jézus Krisztus sorra gyógyítja azokat, akikről a kortársaik egyértelműen kimondták, hogy Isten büntetése az a nyomorúság, amely megkötözi az ő életüket. A gyógyítással felszabadít és rámutat Krisztus, mi is vár bennünket, mi a valódi cél, amelyről a Jelenések könyvében ezt találjuk: *„és letöröl minden könnyet a szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az elsők elmúltak. A trónon ülő ezt mondta: Íme, újjáteremtek mindent.”* (Jel 21,4-5).

Kedves Testvérem, nézz egy kicsit mélyebbre! Önvizsgálatot kell tartani, mert csak ebben az esetben láthatod meg, hogy mennyi minden vált már javadra életed során, mennyi minden erősített meg a nehéz helyzetekben! Ezután pedig érdemes határozottan előre tekinteni, és nem a vírus okát keresni, hanem a célját. Mindannyiunk életében hozhat változást ez az időszak, de csak abban az esetben, ha az Igevers első fele valóban meghatározza az életünket.

Életünk velejárói a betegségek és a nehézségek, azonban erősítsen a tudat, hogy minden a Teremtő Isten tudtával történik, aki eltervezte és végrehajtja majd az újjáteremtést. Éld tehát az életed ebben a bizonyosságban!

Püski Gábor

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.” (Zsolt 62,2)

Fertőző vagy fertőzött vagyok? Mikor kapom el? Mikor kapják el azok, akik körülöttem vannak? Növekszik a súlyos esetek száma. Gyors szívverés, szorongás, izzadás, görcs-korona pánik. Kontrollálhatatlannak tűnő idegen helyzet, ami nagyon hirtelen és intenzíven változtatta meg az életünket. Pánikvásárlás és pánik megoldások. Elemi erővel feltörő félelem, ami minden korosztályra hatással van. A tehetetlenség, a frusztráció és a kontroll elvesztésének az érzése miatt előfordulhat, hogy nem ismerünk magunkra. Megjelenhetnek olyan reakciók, amelyek korábban nem voltak jellemzőek ránk vagy a környezetünkre.

Társadalmi és egyéni próbatétel. Mit tehetünk a tehetetlenség érzésével szembesülve? *„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.”* Ez a zsoltáros tapasztalata, aki megnyugvást talált Istenben nehéz helyzetében. Isten biztosít minket az Ő jelenlétéről akkor is, amikor „ismeretlen ellenséggel” találkozunk a járvány formájában.

Kedves Olvasó! Ez lehet a Te reménységed is. Pánik, félelem, nehézség idején személyes megtapasztalássá válhat számodra az, hogy megnyugvást találhatsz Istenben. Kérlek, így olvasd el most a 62. zsoltárt és fogalmazz meg Isten előtt mindent, amitől rettegsz, félsz, ami miatt aggódsz, és engedd, hogy Isten formálja lelki körülményeidet, ami hatással lesz az életed minden területére.

Tóth Dorottya Tünde

„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Inkább csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét." (Zsolt 131,1-2)

Ez a jelenlegi helyzet nagyon érzékenyen érintett bennünket, úgy lelkipásztorokat, mint gyülekezeti tagokat, akik vágyakoznak a lelki táplálék, az igehirdetés, a krisztusi, testvéri együttlétek után. Ebben a furcsa időszakban a legfontosabb az elcsendesedés, az önvizsgálat, és az, hogy az ingerültség, feszültség helyett szeretettel, derűvel forduljunk embertársaink, ismerősök és ismeretlenek felé.

Emberi életünk nem problémamentes. Jézus nem ígérte azt, hogy olyan életünk lesz, mint amikor valaki békésen sétál egy csodálatos virágoskertben, hanem meg kell harcolnunk a hitnek a harcát. A hitharchoz hozzátartoznak azok a nehézségek, amelyekkel a mindennapokban találkozunk, de olyan veszélyek is, amelyek világméretűvé válhatnak, mint például ez a járvány. De a keresztyéneknek tudatosítaniuk kell, amit Jézus ígért: Ő velünk van minden napon a világ végezetéig.

Ebben az időszakban, amikor bezártnak érezzük magunkat és a lehetőségeink korlátozottak, próbáljuk megragadni és kihasználni ennek a veszélyhelyzetnek a pozitív oldalát. Találjunk lehetőséget az elcsendesedésre, önmagunk megvizsgálására! Ebben segíthet bennünket ez a zsoltár, amely egy csendes, halk, szelíd imádság.

„Nem törekszem arra, ami túl nagy és elérhetetlen nekem. Nem vágytam, nem vágyok elérhetetlen dolgok után. Mivel mindig törekedtem és tudtam befelé nézni, mindig tudtam, ki vagyok. Megláttam azt, hogy milyen lehetőségeket adott nekem az Isten, s megelégedtem ezzel. Nem akartam többet, nem akartam mást. Nem irigyeltem, nem próbáltam megszerezni, elérni azt, ami másnak megadatott, nekem nem."

A 131. zsoltár írója (aki maga Dávid király lehet!) magába néz, s mindazt, amit magában lát, megfogalmazza és kimondja. Imádsággá épp azáltal válik ez az önvizsgálat, hogy az Isten előtt történik. Bár kevesen szoktunk erre időt szakítani, de nekünk, keresztyén embereknek szükségünk van időről-időre az önvizsgálatra. Szükségünk van arra, hogy Isten előtt el- és lecsendesedve magunkba nézzünk, s mindazt, amit magunkban, a lelkünkben találunk, azt meg tudjuk fogalmazni.

Dávid önvizsgálatában fogalmaz így: *„csitítottam, csendesítettem lelkemet, mint anya a gyermekét."* A lélek csitítása, csendesítése az anyatejjel jóllakott gyermek elégedettsége és nyugalma, s ez az állapot szavakban alig kifejezhető. Jó lenne ezt meg- és átélnünk!

Vad Zsigmond

„Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba.” (Jón 2,8)

Úgy gondolom, hogy az elszigeteltséget idén, kisebb vagy nagyobb mértékben, már mindnyájan megtapasztaltuk, vagy jelenleg is megéljük. A karantén egyszerre közös és egyéni tapasztalás. Közös, mert látjuk, hogy hatással van családokra, közösségekre, nemzetekre és az egész világra, ugyanakkor egyéni megélés is, mert ebben a helyzetben mindenkinek megvan a maga története. Meggyőződésem, hogy a világjárvány következményei nem egyformán találtak és találnak meg bennünket. Ha megérkezik az életünkbe, akkor a távolság, a bezártság, az elszigeteltség és a kiszámíthatatlanság próbára teszi még a legerősebb személyeket és kapcsolatokat is. S ha ez így van, akkor belegondolhatunk egy pillanatra abba, hogy milyen nagy erővel szakadhat rá a teher azokra a felebarátainkra, akik amúgy is úgy érzik, sok minden nincsen helyén az életükben.

Ahogy az elszigeteltségről, elszigetelődésről gondolkodtam, Jónás próféta jutott eszembe. Aki kapott Istentől egy küldetést és mégis elindult egy másik irányba! Végül kidobták a viharos tengeren hánykolódó hajóból és kikötött a hal gyomrában. Nem arról elmélkedek és nem is arról szeretnék írni, hogy a vírushelyzet Istentől jött-e vagy sem. Inkább azzal a párhuzammal szeretnék bizonyságot tenni, amit Jónás története és a személyes karanténmegélésem között véltem felfedezni, és amire úgy érzem, ez az ige tanított.

Jónás a hal gyomrában így imádkozott az Úrhoz: *„Nyomorúságomban az Úrhoz kiáltottam, és ő meghallgatott engem. A halál torkából kiáltottam segítségért, és te meghallottad hangomat. Mélységbe dobtál, a tenger közepébe, és áradat vett körül. Minden habod és hullámod átcsapott fölöttem. Én már azt gondoltam, hogy eltaszítottál magadtól, és nem láthatom többé szent templomodat. Már-már életemet fenyegette a víz, mélység és örvény vett körül, hínár fonódott a fejemre."* – Jónás számára a hal gyomrában eltöltött nehéz idő mégis áldást hozott. Őszintén tudott Istenhez kiáltani! Megszólította Őt és az Úr nem maradt néma – *„Amikor elcsüggedt a lelkem, az Úrra gondoltam, és imádságom eljutott hozzád, szent templomodba… De én hálaéneket zengve áldozok neked, és amit megfogadtam, teljesítem. Az Úrtól jön a szabadulás! Az Úr pedig parancsot adott a halnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre."*

Kedves Testvérem! Hiszem, hogy Isten soha nem hagy bennünket magunkra és mindig utat mutat, csak legyünk őszinte kapcsolatban vele, hogy megérthessük Őt. Arra bátorítalak, hogy légy engedelmes, aki nem akar elszakadni Istentől a próbák idején sem.

Káposztás Gábor

„De az Úr Józseffel volt." (1Móz 39,2)

Életünk egy folyamatos fejlődés. Születésünktől a halálunkig sokféle fejlődési folyamat zajlik bennünk. Növekszünk és gyarapodunk testileg, lelkileg, értelmileg. Azonban ez nem mindig fájdalom- vagy zökkenőmentes. Lehetnek olyan élethelyzetek, amelyekben nem érezzük komfortosan magunkat, mégis elősegítik a változást életünk valamelyik területén.

Feltehetjük a kérdést, hogy akkor a vírus elterjedése, mint krízishelyzet lehet a fejlődés lehetősége? A gazdasági szakemberek egyértelműen azt a választ adják, hogy igen. Irányváltás, hangsúlyeltolódás, de akár forradalmian új innovációk jellemezhetik az elkövetkező időszakot. A gazdasági visszaesést, a krízis okozta negatív hatásokat nehéz lesz kiheverni. Mégis, az elkövetkező évek bámulatos mértékben növelhetik ismereteinket nemcsak a minket körülvevő világról, hanem a leghétköznapibb mikrokörnyezetünkben eddig fel nem ismert szabályszerűségekről, összefüggésekről.

Mit kezdjek én, mint egyén ezzel a megváltozott helyzettel, ami félelmet és bizonytalanságot kelt bennem? Mindenképp jó dolog, ha azon gondolkozom, hogy tennem kell valamit. A legrosszabb, ha semmit nem teszek és engedem, hogy eluralkodjon rajtam a depresszió vagy regresszív állapotba kerüljek.

Az ószövetségi József életére szeretném irányítani a figyelmet, aki élete nehéz helyzeteiben is, mikor a testvérei eladták rabszolgának vagy bekerült az egyiptomiak börtönébe, tudott fejlődni lelkileg és értelmileg egyaránt. József fejlődésének a titka, hogy *„az Úr Józseffel volt."* A nehéz élethelyzetekre, sokkhelyzetekre többféleképpen lehet reagálni. A bíztató az lehet a keresztyén ember számára, ami Józsefnek is erőt adott: Isten ezekben a krízisekben is velünk van, és nemcsak megtart, hanem késszé tesz bennünket arra is, hogy meglássuk a fejlődési lehetőségeket a személyes életünkben. József hatalmas jellemfejlődésen ment át élete első néhány évtizedében, mert engedte, hogy Isten formálja, alakítsa, és így legyen hasznára a családjának, és legyen alkalmas eszköze Istennek. Nekünk is meg kell találnunk azokat a dolgokat, melyekben fejlődhetünk, és amelyekkel hasznára lehetünk a kisebb és nagyobb közösségeinknek.

Kubinyiné Mikó Ágnes

„Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged.” (Zsid 13,5)

Életünk során többféle közösségnek válunk a tagjává. Először és elsősorban a családunk van mellettünk, de fontossá válnak az iskolai, majd munkahelyi és baráti közösségek is az ember számára. Szükségünk van a találkozásokra, beszélgetésekre, mert úgy vagyunk megteremtve, hogy igényeljük a másik ember társaságát. Vannak olyan időszakok, amikor mégis nagyon egyedül érezzük magunkat. A veszélyhelyzet idején, és mai napig többször is beszélgettem olyan emberekkel, akik arról panaszkodtak, hogy ezekben a napokban, a próbák és terhek idején különösön is egyedül érzik magukat. Megfogalmazták azt a mondatot, hogy magukra maradtak a félelmeikkel, gondjaikkal. Nem törődik velük senki igazán.

Úgy gondolom, hogy mindnyájunk számára ismerősek ezek az érzések. Kérdés, hogy merünk-e kiáltani segítségért, kérjük-e a másik segítségét, vagy már annyira elcsüggedtünk, hogy már erre sincs erőnk? Isten nem akar bennünket ebben az állapotban hagyni. Számunkra, keresztyéneknek azt ígéri Isten, hogy soha el nem hagy bennünket. Szívünkbe plántálja azt a reménységet, hogy állandóan jelen van.

Talán sokszor megkísért bennünket a gondolat, hogy már Isten is elhagyott bennünket. Ilyenkor jusson eszünkbe az a szeretet, amellyel Jézus Krisztusban utánunk jött, azért, hogy mi soha ne legyünk egyedül. Hordozta az életünket, bűneinket felvitte a keresztfára. Átélte a kereszt magányát, az elhagyatottságot, amikor így kiáltott fel: *„Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”*

Jézus jól ismeri a magányunkat, megért bennünket, és pontosan ezért tud segíteni rajtunk. Hiszem, hogy Jézus Krisztus azóta is részt vesz életünkben és terheink hordozásában. Övé a legnagyobb hatalom, és Jézus ezzel a hatalommal törődik velünk, gyógyít és megerősít. Soha nem lehetünk olyan mélyen, hogy Ő utánunk ne jönne, ha behívjuk az életünkbe imádság által. Egyedül így oldódik az egyedüllétünk, Ő erősít meg bennünket és vezet el a gyülekezetbe, ahol Isten népének tagjai krisztusi szeretettel figyelnek egymásra. Nem vagy egyedül. Isten velünk! Ez legyen békességünk és erőforrásunk!

Oláh István

„Emberfia! Őrállóvá teszlek téged Izráel házában. Ha igét hallasz tőlem, figyelmeztesd őket az én nevemben!” (Ez 3,17)

Nem tudom, ki hogy van vele, de nekem az őrálló szóról azonnal a felelősség jut eszembe. A Szentírásból tudhatjuk azt, hogy Ezékiel a babiloni fogság idején volt próféta. Olyan idők voltak ezek, amikor a nép fogságba került, mégpedig azért, mert nem engedelmeskedett Isten parancsának. Különböző isteneknek, bálványoknak hódolt, engedetlen volt az Úrral szemben. Isten számos módon próbált meg kommunikálni az emberrel, akár a próféták által is – sajnos többnyire sikertelenül. Továbbá – ahogy történt Ézsaiás vagy Jeremiás idejében is – ők többször is intették a népet, hogy térjenek meg, de nem tették. Ezután következett az ítélet.

De mi vajon meghalljuk, ha Isten szól hozzánk? Komolyan vesszük az igét, ami által keres bennünket? Vagy csak meghalljuk, és azonnal félretéve továbbállunk? Vajon mi engedjük, hogy hatással legyen életünkre az ige, bátorítson, vigasztaljon, de ha kell, intsen is bennünket? Bizony előfordul, hogy az ember már nem hallja Isten szavát, mert annyira megkeményíti szívét, hogy nem akarja észrevenni a hívást, a parancsot, az üzenetet. Igen nyomorúságos állapot ez. Ebben az állapotban szólal meg Ezékiel, a próféta, mert Istennek fontos az ő népe. Először azt gondolnánk, elhagyta őket az Úr, de nem így volt. A könyörülő Isten meg akarja menteni a romlásba hulló népet. Ha elolvassuk Ezékiel könyvének az adott részét, láthatjuk, milyen csodálatos, de egyben nehéz feladatot kapott Istentől: őrállóvá tette, hirdesse az Ő igéjét minden időben. Akkor is, ha hallgat rá a nép, akkor is, ha nem. Ez az, ami igazán fontos ma is. Mindannyian, akik Isten gyermekei vagyunk, ezt a feladatot kaptuk. Ezzel együtt megkaptuk a felelősség feladatát is. Mert ez igen nagy felelősség. Felelősek vagyunk azért, hogy hogyan viszonyulunk embertársaink felé.

Most pedig, amikor egy szokatlan és nehéz időszakot élünk, különösen is nagy hangsúlyt kap a felelősség az életünkben, a családban, a munkahelyen, a közösségben, ahová tartozunk. Ebben a vírushelyzetben most mindannyian őrállók vagyunk. Minket is, ahogy Ezékielt akkor, most feladatokkal bízott meg Isten, akár egyénileg, akár egy közösségben. Ezt kell nekünk észrevennünk, ennek kell eleget tennünk, hogy ezzel is teljesíthessük a mi Urunk akaratát, és betölthessük azt a feladatot, amit ránk bízott. Legyen ebben segítségül Istenünk!

Papp Imola

„Gyökerezzetek meg és épüljetek fel őbenne, erősödjetek meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb.” (Kol 2,7)

Amikor egy növényt átültetnek egy másik helyre és új talajba kerül, mindig van egy pillanat, amikor a gyökér és az egész növény távol kerül a földtől. Attól, ami eddig biztonságosan körülvette, ami a tápanyagot adta neki. Majd átkerül a másik talajba, ahol elkezdhet újra meggyökerezni és növekedésnek indulhat. Azonban a kéz, aki a munkát végzi, nem engedi el a növényt, mindvégig erősen tartja, amíg biztos talajba nem kerül újból.

Mindannyian vágyunk arra, hogy biztonságban élhessünk, és az életünk is egy olyan biztos talajban gyökerezhessen meg, ahol azt érezhetjük, hogy odatartozunk, ahol egészségesen növekedhetünk, fejlődhetünk. És ha vihar, nagy szél jön is, nincs ami kiragadjon a biztonságot nyújtó talajból.

Azonban ezek a váratlan viharok könnyen megingatják a hitünket, a bizonytalanság pedig fojtogatóan veszi körül az életünket.

Ezekben a hónapokban nagyon sok helyen lehetett hallani, olvasni a következő mondatot: *„ezekben a bizonytalan időkben…”* Bizonytalan időket élünk, és nap mint nap feltesszük a kérdést, hogy mikor lesz már vége? Mégis égetőbb kérdés az, hogy a bizonytalanságokban a mi hitünk miben gyökerezik? Mibe próbálunk kapaszkodni? Mitől várjuk a biztonságot? Elhisszük-e, hogy Isten a kezében tartja az életünket?

Pál apostol ezt az alapot Jézus Krisztusban találta meg. A Jézussal való kapcsolatban találta meg a biztonságot, ő adott erőt neki és ez tette képessé arra, hogy a nehéz időszakokban is hálaadással forduljon Isten felé.

Kedves Olvasó! Miben gyökerezik a Te hited? Mibe kapaszkodsz? Mitől vársz biztonságot, állandóságot az életedben? A mi Mennyei Urunk arra hív, hogy vigyük elé ezeket a kérdéseket, őszintén válaszoljunk rá, és engedjük neki, hogy olyan talajba helyezze az életünket, ami biztos alapja lehet az életünknek minden bizonytalanság közepette is.

Szász Anna

„Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok.” (1Pt 5,7)

Az idei évben, a világjárvány miatt olyan intézkedéseket kellett bevezetni országunkban, ami hatással volt az életünkre, legyen szó akár a családunkról vagy gyülekezetünkről. Egyik első kérés volt a lakosságtól, hogy mindenki maradjon otthon. Habár sok nehézséget okoztak ezek az intézkedések, de szükségesek voltak. A fertőzések száma minden nap emelkedett, és egyre többen veszítették életüket. A bevezetett óvintézkedésekkel is azt szerették volna elősegíteni, hogy a kevés kontaktusnak köszönhetően Magyarországon minél kevesebb fertőzött legyen. Így óvtuk és óvjuk egymást, ezért aki tehette, otthonról kezdett el dolgozni.

Ez az intézkedés a mi gyülekezetünket is érintette. Már nem olyanok voltak a vasárnapjaink, ahogyan azt korábban megszoktuk. A mi egyházközségünknek is be kellett vezetnie a szükséges változtatásokat: nem jöhettünk istentiszteletre, nem élhettük meg a közösséget, hogy ezzel is védjük egymást. Ennek ellenére úgy érzem, hogy mindent megtettek lelki vezetőink, hogy ne maradjunk Isten igéje nélkül: az alkalmakat vasárnapról vasárnapra online követhettük.

Belegondoltunk-e Testvéreim, hogy milyen nagy felelősséggel jár elfogadni a bevezetett korlátozásokat? Mennyi lemondással és tanácstalansággal kellett szembenéznünk, amikor nem mozdulhattunk ki otthonunkból? A vírus mai napig hatással van életvitelünkre, hiszen a világjárvány második hulláma elérte hazánkat is. De ebben a helyzetben is szeretne a mindenható Isten bennünket erősíteni, bátorítani, segíteni, hogy ne adjuk fel! Ezért kéri tőlünk, hogy minden gondunkat Őreá vessük! Mi az, ami téged foglalkoztat? Mik azok az érzések, gondok, amik nem hagynak nyugodni, amik megbénítják az életedet? Amik miatt nem tudsz teljes életet élni? Most arra bátorít Isten, hogy mindezeket a dolgokat adjuk oda, imádságainkban helyezzük az Ő kezébe. Vidd Isten elé a félelmeidet, nehézségeidet, azokat a problémákat, amik téged nem hagynak nyugodni, mert ebben az időszakban is a mindenható Isten segíteni szeretne az életünkön. Legyünk akár a négy fal között, vagy sem, a mindenható Isten szeretne ebben a kialakult helyzetben is a rendezetlenségből rendezettséget teremteni az életünkben, hogy megerősítsen, bátorítson és tovább vezessen. Ehhez azt kéri, hogy minden gondunkat Őreá vessük, mert neki gondja van reánk! Az igénk második fele a biztosítéka annak, hogy Ő meghallgat minket, nem hagy magunkra, bármilyen élethelyzetben legyünk, mert velünk akar lenni életünknek minden napján. Adjon most nekünk erőt ez a bátorítás!

Dancsó Zoltán

„Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre…” (1Kor 13,12)

1994-ben tűzték a mozik műsorára *A Maszk* című amerikai vígjátékot Jim Carrey-vel a főszerepben. A történet egy átlagos életet élő, szeretetre méltó banktisztviselőről szól, akinek nagy álmai és vágyai vannak az életben, de fél megvalósítani azokat. Egyik éjszaka rábukkan egy rendkívüli maszkra, egy ősi ereklyére, amelyet éjjelente viselve hihetetlen dolgokat tud véghezvinni és minden álmát képes lesz megvalósítani.

Ez a film jutott az eszembe akkor, amikor a maszkról kezdtem el gondolkodni, igaz a jelen körülmények között az ember nem az álmai megvalósulását látja abban, hogy egészségügyi szempontból az orrot és szájat eltakaró védőeszközt kell viselnie.

Pál apostol úgy fogalmaz az első korinthusi levél 13. fejezetében, hogy *„most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre”,* vagyis a teljes igazság tükörképe van előttünk, amely nem mutatja meg az eredetit a maga teljességében, annak csak részleteit adja vissza, de az örökkévalóságban megkapjuk a színről színre látást, vagyis a teljes igazság megismerését. Minden bizonnyal nem tökéletes a hasonlat, de óhatatlanul is elém került ez az ige a maszk kapcsán. Aki maszkot visel, annak nem látjuk az egész arcát, nem érzékeljük arcizmainak minden rezdülését, hanem csupán lelkének szemeiben tükröződő képét.

Maszkot viselünk minden élethelyzetben. Gyermekeink között felöltjük a szülőt ábrázólót, az iskolában pedig a tanulóét; munkahelyünkön felvesszük főnöki vagy beosztotti maszkunkat, a boltban pedig az eladói vagy a vevői tulajdonságokat rejtőt. Minden élethelyzetre van egy maszkunk, de azok ugyanazt az arcot takarják. Minél otthonosabban mozgunk egy élethelyzetben, minél közelebb kerülünk azok szereplőihez, annál kevésbé érezzük szükségét a maszk viselésének. Vagy éppen ellenkezőleg, annál inkább az arcunk természetes részévé válik? Erre a kérdésre magunknak kell felelni.

A maszk egy védőfelszerelés, amely segít megóvni minket egy esetleges légúton keresztül érkező fertőzéstől, mások viszont úgy gondolják, hogy korlátozza őket személyes szabadságukban. Mindkettőben van igazság, a mondat első felében minden bizonnyal lényegesen több. De tekintsünk úgy erre az eszközre, ami egy lehetőség számunkra: ráirányítja figyelmünket nem csak a szemünkre, hanem azon keresztül megmutat valamit a Teremtő bennünk rejlő igazságból, hiszen mindnyájan az ő képére és hasonlatosságára teremtettünk.

Molnár Szabolcs

„Látom, hogy vége lesz mindennek, ami megvan, de a te parancsolatod végtelen.” (Zsolt 119,96)

A korlátozások egy dolgot nem szabad, hogy akadályozzanak, az pedig az Istennel való kapcsolatunk megélése. A mindennapi feladatainkat egymástól elszigetelve, maszkkal az arcunkon, kezünket fertőtlenítve végezzük, ügyelve a távolságtartásra. Ebben a helyzetben a minket érintő tömérdek korlátozás sokszor csak életünk megrontójaként, nehézségeként jelenik meg.

A Teremtő Atya nem pusztán a mindennapi feladatok elvégzésére hívott el bennünket. Vegyük le a maszkunkat, mikor Istennel beszélünk, amikor hozzá fordulunk! Ne akadályozza semmi, hogy kiöntsük a szívünket, hogy elmondjunk mindent neki, akár örömről, akár bánatról legyen szó. A korlátozásokról olvasva, azokat megélve, általában a negatív oldal kapott és kap hangsúlyt. A korlátnak azonban két oldala van. Az egyik oldalon van mindaz, amitől megóv bennünket, jelen esetben a vírustól, ami nem válogat, fiatal és idős, ország és ország között. A másik oldalon vagyunk mi, sokszor érezve, hogy bizony ez a korlát gyakran átjárható, és egyre többen vagyunk érintettek a betegségben.

Egyre szűkebb az életterünk, egyre kevésbé érezhetnénk biztonságban magunkat, azonban keresztyén emberként a megszorítások egészen más értelmet nyernek. Az Úristen szeretete és kegyelme végtelen. Az általa készített korlátok, a parancsolatok inkább útjelzőként segítenek bennünket. A megszorítást pedig nem fojtogató érzésként tapasztaljuk, hanem Isten hozzánk lehajló szeretetéként, amely minden helyzetben átölel bennünket. Ezt a szeretetet megtapasztalva pedig küldetésünk van. Töredékesen, de képesek vagyunk továbbadni ezt. Így bátorítalak, hogy a családodban valóban öleléseként, tágabb környezetedben pedig a lehetőségeknek megfelelően add tovább az Úristen szeretetét, mert annak nincsenek korlátai. Emberileg tegyük meg, ami tőlünk telik a vírussal szemben, de közben egy pillanatig se feledkezzünk meg abba kapaszkodni, ami végtelen.

Püski Gábor

„Énekeljetek az Úrnak, áldjátok nevét, hirdessétek szabadítását mindennap!” (Zsolt 96,2)

A zene egy egészen különleges nyelv. Számomra sokszor túlmutat az emberi szavakon. Élted már meg, kedves olvasó, hogy ami benned volt – egy gondolat, egy érzés, egy ima – azt egy adott helyzetben saját szavaiddal nem tudtad úgy elmondani, mint egy dallal vagy énekkel? Velem számtalanszor. Az éneklés nagyszerű eszköze annak, hogy igazán egyedi módon fejezzük ki magunkat, és így szóljunk Istenhez. Énekelhetünk neki hálaéneket jóságáért, szabadításáért, megtartó szeretetéért, de nehézségeink közepette bátorítást vagy éppen vigasztalást adhat egy-egy ének.

„Énekeljetek az Úrnak…”, mondja a zsoltáros. Talán bele sem gondolunk sokszor, hogy micsoda erő van ebben! Szégyenlős vagy? Úgy hiszed, nincs jó hangod, ezért inkább nem énekelsz? Amikor megszólítod az Urat, akkor az éneklésben nem az számít, hogy menynyire pontosak, tiszták és jól képzettek a hangok. Nem az számít, hogy valaki profi énekes vagy lelkes amatőr. Hanem az a tiszta és őszinte szándék, amellyel a bensőnkből jövő hangok, a lelkünk mélyéről felzengő ének szólal meg Isten felé. Ha pedig közösen, közösségben éneklünk, akkor nemcsak a közös dicsőítés örömét tapasztalhatjuk meg, hanem még erősebben megélhetjük azt is, hogy nem vagyunk egyedül. Mindig velünk van a megszólított Úr, és velünk vannak azok, akik testvéreink a hitben.

Kedves Olvasó! Töltsön be a mai napon az a bátorítás, hogy Isten, a szabadító Úr mindenek fölött áll és szeret téged! A fizikai hangod tisztaságától függetlenül énekelj az Úrnak, áldd nevét és hirdesd szabadítását mindennap!

Bátorítsanak ma az imént olvasott gondolatok mellett egy kortárs dicsőítő ének sorai is:

Miért csüggedsz én lelkem?
Miért csüggedsz én bennem?
Hiszen hálát adsz még az Úrnak
mikor a nehéz idők elmúlnak.
Miért csüggedsz én lelkem?
Miért csüggedsz énbennem?

Miért aggódsz én lelkem?
Miért aggódsz én bennem?
Hiszen hálát adsz még az Úrnak,
mikor a gondjaid elfutnak
Miért aggódsz én lelkem?
Miért aggódsz énbennem?

Bízzál én lelkem!
Bízzál Istenben!
Bízzál én lelkem!
Bízzál lelkem Istenben!

Miért háborogsz lelkem?
Miért háborogsz bennem?
Hiszen hálát adsz még az Úrnak,
mikor az igazak mind szabadulnak
Miért háborogsz lelkem?
Miért háborogsz bennem?

Hiszen hálát adsz még az Úrnak,
mikor a nehéz idők elmúlnak
Hiszen hálát adsz még az Úrnak,
mikor a gondjaid elfutnak
Hiszen hálát adsz még az Úrnak,
mikor az igazak mind szabadulnak
Bízzál lelkem Istenben!
Bízzál lelkem Istenben!

Káposztás Gábor

„Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg.” (Mk 1,40)

Jézus egész életművét szinte összefoglalja ez a szó: érintés. Ha Jézus gyógyítását nézzük, szembesülünk azzal, hogy akit senki sem akart megérinteni, mindenki messze elkerülte, mert poklos volt, Ő megérintette és meggyógyította. Jézus erővel, a Szentlélek erejével érinti meg a beteget, s ezzel az erővel legyőzte a betegségnek, a gyengeségnek, a kiszolgáltatottságnak, a gonoszságnak az erejét.

Gondolkozzunk el azon, hogy valójában állandóan erőáramlásokban élünk. Egyik emberről a másikra erők áramlanak, és egy testi érintés sietteti, sőt, még intenzívebbé teszi ezt az áramlást. S ebben az áramlásban a nagyobbik erő győz. Az emberi találkozások kimenetele igazában azon fordul meg, hogy hol van, kiben van a nagyobb erő. De nem mindegy, hogy kiből milyen erő árad. Mert lehetséges, hogy valaki isteni erőt, és lehetséges, hogy valaki gonosz erőket sugároz. Jézus az isteni erővel, az isteni erőtérben gyógyít, tanít, vezeti és védi tanítványait.

A „megérintés” jelképesen Jézus egész életművét szemlélteti. Erő volt benne, a poklost megérinthette, és ő meggyógyult. Vajon miért van az, hogy egy nehéz pillanatban egy érintés, egy simogatás, egy ölelés többet jelent, többet ér az okos, vigasztaló szavaknál? Az érintés iránti igény csecsemő-és kisgyermekkorban a legerősebb. Nagyszámú kutatás igazolja, hogy a korai életkorban elszenvedett érintéshiány gyakran betegséghez vezet, illetve ez a hiány a későbbi életszakaszban pszichés zavarok által veszélyes tényezővé válhat egy-egy ember életében.

A világjárvány okozta vészhelyzetben határozottan és erélyesen hívják fel a figyelmünket arra, hogy tartózkodjunk mindenfajta érintéstől. Ne fogjunk kezet egymással, ne öleljük meg, sőt, ne is érintsük meg egymást! Ez óriási kihívás mindenki számára, de nekem, mint nagyapának, még nehezebb volt elfogadni, hogy az unokáimat a járvány első szakaszában nem érinthettem meg. S azon gondolkoztam el, hogy ha nincs lehetőség a testi érintésre, vajon a lelki érintés hogyan lehetséges. S arra jöttem rá, hogy egy mosoly, egy-egy kedves szó is lehet érintés, mégpedig lelki értelemben. Olyan jó lenne ezt tudatosan gyakorolni a hétköznapjainkban! S ez a lelki érintés gyógyíthat, bátoríthat, erőt adhat és tovább segítheti a másikat. S ezt nem csupán a rokonokkal, az ismerősökkel tehetjük meg, hanem az ismeretlenekkel is. Tegyük ezt abban a reményben, hogy majd még fogunk kapni lehetőségeket, alkalmakat a testi érintésre is, amit akkor talán jobban meg tudunk becsülni, mint korábban. Úgy legyen!

Vad Zsigmond

„Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5,6)

Jézus kérdése provokatív, szinte érthetetlen. Hogyne akarna valaki meggyógyulni, aki 38 éve beteg? Jézus mégis kérdezett. A beteg válasza pedig: *„Uram, nincs emberem.”*

Nincs emberem… Ismerős élmény ez pandémia idején. Nincs elég teszt, véges az emberi kapacitás, sokat kell várni betegen vagy potenciális fertőzöttként, mindeközben pedig nő a külső és belső feszültség, a lélek remeg, az izmok fájnak. A világon átlépte a 40 milliót a hivatalos adatok szerint a koronavírus fertőzéssel érintettek száma. Múlt héten egyetlen nap alatt 400 ezren fertőződtek meg, ami rekordnak számít. Mit érzel kedves Olvasó, miközben emberileg úgy tűnik, hogy nehezen érkezik a segítség?

Lehet, hogy személyesen érint betegség. Lehet, hogy aggódsz valakiért, akiről tudod, hogy beteg. Lehet, hogy rettegsz attól, hogy téged vagy szeretteidet eléri a fertőzés. Az emberi kereteken túl pedig, láthatatlanul, de érezhetően ott van Jézus, és Téged is lát. Látja, ami veled és benned történik. Tudja, és mégis kérdez. Akarsz-e meggyógyulni, miközben fizikailag még nem teljes a gyógyulás? Ameddig ellenszerre várunk, engedjük-e, hogy gyógyuljon valami más is, aminek gyógyulnia kell? Akarsz-e gyógyulni félelmekből, sérelmekből, a múlt fájdalmából, aggodalomból? Ameddig a tökéletes gyógymódra várunk, a koronavírus tökéletes ellenszerére, Isten értünk dolgozik. Belül elkezdődhet a gyógyulás. Akarod-e, és közben mit teszel?

Jézus ezt mondta a betegnek: *„Kelj fel, vedd az ágyadat, és járj.”* Egyik pillanatról a másikra Jézus által lehetővé vált a csoda. Ez lehet a mi reménységünk, mialatt gyógyulásra várunk és vágyunk. Szüntelenül imádkozzunk Istenhez, aki bölcsességet adhat a kutatóknak, bölcs vezetést a vezetőknek és külső-belső gyógyulást a betegeknek.

Kedves Olvasó! Arra kérlek most, hogy imádkozz röviden a betegekért, orvosokért, hogy érezzék meg Isten gyógyító jelenlétét!

Tóth Dorottya Tünde

„…pusztíts és rombolj, építs és plántálj!” (Jer 1,10)

– Apa, nagyon álmos vagyok, hagyj még egy kicsit aludni! – felelte Adél, és közben a fejére húzta a takarót úgy, hogy még az alvástól kócos haja sem látszott ki alóla. Apa kedvesen megsimogatta Adél vállát. – El fogsz késni a suliból. Ma Anyával fogsz menni, neki nem sokára indulnia kell.

– Nem akarok suliba menni! Utálom, tegnap is utáltam és holnap is utálni fogom! Érted!? – felelte Adél, majd visszabújt alá.

– Kelj fel gyorsan! – mondta Apa határozottan, és lerántotta Adélról a paplant. – Utálhatod az iskolát, ahogy akarod, de el kell menned oda! – mondta határozottan, és újra le akarta húzni a takarót Adélról, aki közben még szorosabban beleburkolózott. Apa lefelé húzta, Adél pedig magára, majd amikor már mindketten kacagni kezdtek, Adél felült az ágyon, és Apára nézett:

– Olyan jó lenne egész nap ágyban maradni!

– Igen, ezt én is minden nap érzem – felelte Apa –, de csak át kell lendülni a holtponton. Ha ez megvan, akkor már tudom, hogy az a nap is egy új lehetőség, hogy valami jó dolog történjen velem.

Adél kikukucskált az összekócolódott hajtincsek közül, Apára nézett és azt kérdezte:

– Szóval szerinted jó dolgok történhetnek velem? – majd egy kicsit elgondolkodva folytatta:

– Mondjuk, az elég jó lenne, ha ma nem kellene felelnem.

Apa elmosolyodott: – Nem pont erre gondoltam, de kezdetnek nem rossz. – mondta, majd megsimogatta azt a kócos buksit. – Na, ki az ágyból, hétalvó, mert Anyának indulnia kell, és ha nem készülsz el hamar, mindketten kikapunk!

Adél és Apa elindultak, hogy valami jó dolog történjen velük azon a napon is.

Minden nap egy új lehetőség a számunkra. Nem szabad megijednünk a pillanatnyi nehézségektől, mert félő, hogy egy idő után minden napot ellenségnek fogunk tekinteni. Le kell tudnunk küzdeni a félelmeinket, hogy minden reggel egy új lehetőség reményével tudjuk elkezdeni aznapi teendőinket.

Jeremiás próféta küldetést kapott az Úrtól, aki már az elején tisztázta vele, hogy a nagy dolgok véghezvitelét tiszta lappal kell kezdeni. Ugyanúgy, ahogy egy családi ház építése a telken álló romos ház elbontásával és az alap elkészítésével indul, egy új lehetőség megragadását is a régi dolgok kitakarításának kell megelőzni. Minden nap egy új lehetőség arra, hogy a romos dolgokat eltakarítsuk, az újrakezdés lehetőségét pedig megragadjuk. Ehhez egy bizonyos önfegyelemre is szükség van, de egy kis erővel átlendülhetünk a holtponton, és elkezdhetjük azt, amit a Szentírás így fogalmaz meg: *„építs és plántálj!”*

Molnár Szabolcs

„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, őt hallgassátok!” (Mt 17,5)

Ha utazni szeretnénk, akkor előtte érdemes tájékozódni és mérlegelni az utazási szándékunkat. A külföldi országokat három – piros, sárga, zöld – kategóriába sorolta az országos tisztifőorvos. A sárgával és pirossal jelölt országokból való beutazás esetén a határon belépőket szúrópróbaszerűen egészségügyileg szűrik, kérdőívet kell kitölteniük, valamint hatósági házi karantént rendelnek el náluk a korábban megszokott módon. A beutazási korlátozások célja, hogy megakadályozzák a fertőzés külföldről történő behurcolását és a járvány magyarországi fellángolását.

Az utazást gyakran használjuk a földi életünk elvont megfelelőjének. Az uticélunk pedig a mennyek országa. Ebben az utazásban is érdemes figyelni a jelzésekre. Sokan vannak, akik úgy gondolják, hogy a Bibliában naponta kapnak konkrét parancsokat. Sokszor azonban kiragadott sorokról van szó, amit aztán megpróbálnak ráerőltetni a napi történésekre, ha másként nem megy. Persze így is szólhat hozzánk Isten, de az igével való élés ennél sokkal többet jelent. A teljes Biblia egyre jobb megismerésével, az igében való épüléssel leszünk mi magunk azok, akik tisztább, bölcsebb döntéseket hozunk, Krisztushoz méltó módon cselekszünk.

Nem könnyű egy-egy nehéz helyzetben dönteni. Isten ezt nagyon jól tudja, ezért helyezte el a tíz igét, mint útjelző táblákat, melyek segítik földi életünket.

Isten tudta, hogy mi képtelenek vagyunk a törvényt maradéktalanul teljesíteni, ezért elküldte a fiát, Jézust, hogy még inkább megértsük az akaratát. Képtelenek vagyunk tökéletesen megtartani a parancsolatokat, de segítenek odafigyelni Istenre, egymásra és saját magunkra.

Jézus egy szóban foglalta össze, mi a legfontosabb a törvényben. Ez pedig a „szeress” volt. Figyeljünk Jézusra életünk minden napján, hogy megérkezhessünk a földi vándorutunk végén a kívánt célhoz! Ámen.

Kubinyiné Mikó Ágnes

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” (Mt 7,12)

A kor, amelyben élünk, mindig újabb és újabb szabályok megtartását követeli tőlünk. Nemcsak a koronavírus járvány által megkövetelt szabályokra gondolok – ezeket már mindannyian kívülről fel tudjuk sorolni. Vannak szabályok, amelyeket az élet hoz magával. Etikai szabályok az interneten, szabályok a közlekedésben, az oktatásban, az adózásban.

El kell ismerni, nehéz követni a szabályváltozásokat, mert ami ma érvényes, másnapra már érvényét veszti vagy átalakul. Persze a szabályokat fel is lehet rúgni, amikor az ember fellázad ellene. Látjuk ennek következményét, amikor egy-egy tüntetés szerveződik, például a maszkviselés szabálya ellen Európa több országában. Szabályok, amelyekkel védeni akarják az életem, egyszerre csak korláttá válnak és feszítenek.

Azonban szabályok nélkül összeomlana az emberi együttélés, a családi és közösségi élet, a mai világrend működésképtelen lenne. Szükség van szabályokra. Isten is ad szabályokat, amelyekkel véd bennünket. A Bibliában csak aranyszabályként szoktunk hivatkozni a fenti igére. Az emberek közti kapcsolatra utal Jézus. Azt könnyen fel tudjuk sorolni, hogy mi mit várunk az emberektől, hogyan cselekedjenek velünk. Legyenek megértőek, türelmesek hozzánk, forduljanak felénk szeretettel és kellő empátiával. Ne bántsanak vagy manipuláljanak, legyen őszinte beszéd köztünk. Mindezeket várom a másik embertől.

Azonban ott van a másik oldal is, hogy mi milyenek vagyunk. Jézus szavai egyértelműek. Azt tegyük, amit mi magunk is várunk a másik embertől. Ez az alapszabály. Így a koronavírus járvány idején is hangsúlyos Jézus szava. Ha elvárjuk másoktól az odafigyelést a mi egészségünkkel kapcsolatban, akkor mi is tegyük ugyanezt! Ez igaz az élet más területére is. Ez a keresztyén élet kihívása. Nem könnyű ezt megtartani, de egy módon mégis sikerülhet: ha Krisztus szeretete vezet bennünket.

Oláh István

„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.” (Zsolt 34,19)

„A semmi ágán ül kis szívem, kis teste hangtalan vacog.” – írja József Attila egyik versében, és milyen sokan élik át életükben ezt a „semmiben” való magányos létezést.

Sebeket hordozunk a lelkünkön, amiket lehet, hogy nem lát körülöttünk a világ, mégis fájdalmat okoz és nem tudunk tőlük teljes életet élni. Vágyunk a gyógyulásra, de mégis sokszor csak elnyomni vagyunk képesek a fájdalmat és nem találjuk a valódi gyógymódot.

Amikor megbetegszünk és fájdalmaink vannak, általában orvoshoz fordulunk vagy valamilyen gyógyszert veszünk be, hogy minél előbb jobban legyünk és folytathassuk tovább a mindennapjainkat. *„Nincs idő a fájdalomra!”* – lehetett hallani a reklámszlogent pár évvel ezelőtt, mert nem tehetjük meg, hogy lemaradjunk vagy kimaradjunk a világ felpörgött eseményeiből.

Azonban mi történik, amikor a lelkünk betegszik meg? Amikor a lelkünk fáj és gyötrődik? Amikor hiába próbálkozunk, mégis csak felületesen vagyunk képesek a fájdalmat enyhíteni és újból és újból szembe kell néznünk lelki sebeinkkel?

Jézus, amikor találkozott egy testileg-lelkileg megtört emberrel, sosem sietett, sosem volt felszínes, nem gyors praktikákkal próbálta a fájdalmat enyhíteni, hanem az egész ember életét gyógyította meg.

A Mindenható Úr látja mindazt, ami fáj és arra hív, hogy osszuk meg vele, sőt arra bátorít a zsoltáros, hogy kiáltsunk Istenhez őszintén, hogy elkezdődhessen a gyógyulás az életünkben. Mert azt ígéri Isten, hogy akik hozzá fordulnak, azoknak meghallgatja könyörgésüket.

Jézus a kereszten átélte a legbrozalmasabb fájdalmakat, azért, hogy nekünk gyógyulást adhasson. *„Pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.”*(Ézs 53,5)

Ma, amikor mindent megteszünk azért, hogy megóvjuk testi egészségünket, engedjük, hogy Isten gyógyítsa a lelkünket, egész életünket.

Szász Anna

„Akik az Úrban bíznak, olyanok, mint a Sion hegye, amely nem inog, hanem örökké megáll.” (Zsolt 125,1)

Miről is szól ez az egyetlen kis vers, amit fentebb kiemeltem? Egy igen kis csoportról, egy kis számú népről, mégpedig azokról, *„akik bíztak az Úrban”*. Azt mondjuk, bízni a legkönnyebb dolog egészen addig, amíg valami meg nem cáfolja ezt az állításunkat. Saját életünk tapasztalatai támasztják alá azt a tényt, hogy ha egyszer meginog a bizalom, mennyire küzdelmes és nehéz lehet annak visszaszerzése. Mert ilyenek vagyunk mi emberek: bizalomvesztettek, kételkedők, hitetlenek embertársaink iránt. Különösen is most, ebben az időszakban, amikor minden napunkat a hírek, az információk és különböző tájékoztatók határozzák meg, melyek nagy hatással vannak ránk. Félelmet keltenek bennünk, és lassan a sok álhír vagy téves információ abszolút bizalmatlansághoz vezet. Kapkodjuk a fejünket, kétségbeesetten tesszük fel a kérdést: kinek higgyek?

De hogyan fordulunk Istenhez? A Vele való kapcsolatunkat mi jellemzi? Az őszinte hit, a megrendíthetetlen bizalom, vagy ezek ellentéte? Eddigi életem során három dolgot tanultam meg: 1) bízni Istenben a leghasznosabb dolog; 2) bízni Istenben a legbölcsebb dolog; 3) bízni Istenben a legtöbbet ígérő dolog! Természetesen nem olyan könnyű ezt, mint ahogy kimondjuk, mert mindig megjelenik valami vagy valaki, aki ezt meggátolja. Életünkre tör egy úgynevezett ellenség. Mire is törekszik az ellenség? Arra, hogy megismerje a gyenge pontjainkat, ezáltal azonnal tudja, hogyan tud bizalmatlanságot kelteni bennünk Isten iránt vagy embertársaink iránt.

Szeretett Testvérem! Te kinek hiszel? Kiben hiszel most, amikor az egész teremtett világot felborító ellenség életedre tör? Mindezek mellett pedig jogosan tehetjük fel a kérdést, hogy mi a feladatunk a kísértések idején? Jakab apostol egész érthetően adja tudtunkra, hogy mit kell tennünk. *„Engedelmeskedjetek azért Istennek, de álljatok ellen az ördögnek, és elfut tőletek.”* Hogyan? Csendességben megállva a mi Urunk előtt, imádságban kérve Őt, hogy segítsen át a nehéz helyzeteken, vezessen bennünket és adjon bölcsességet ahhoz, hogy felismerjük az életünkben megjelenő ellenségeket. Kérjünk erőt és bátorságot, hogy harcolni tudjunk Atyánk Istenünk és az Ő igazsága mellett. Ehhez kérjük az Ő segedelmét és irányítását, melyet minden bizonnyal meg is ad azoknak, akik hittel, igazán kérik!

Papp Imola

„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.” (Zsid 4,12)

Amikor mindennapi életünk menetét felkavarja egy váratlan egészségügyi járványhelyzet – illetve az ehhez kapcsolódó intézkedések, amelyek ránk is hatással vannak – és tudjuk, hogy nem szűnik meg egyik napról a másikra, akkor egy idő után nagy valószínűséggel vehetünk észre magunkon enyhe vagy súlyos hangulatváltozásokat is. Megtapasztalhatjuk a szomorúságot, frusztrációt, zavartságot. Olyan érzéseket, amelyek korábban talán nem voltak ránk jellemzőek, és amelyek nemcsak a lelkünkre, hanem a testünkre is kihatással vannak. Ilyen például a honvágy fokozódása, hiszen vágyódunk a szeretteinkhez, akiket most nem látogathatunk meg. Az aggodalom a saját egészségünk miatt a vírus terjedése kapcsán, a magány és elszigeteltség érzése, a kontrollvesztettség, frusztráció érzése a korlátozott mozgással, tevékenységekkel és életvezetéssel kapcsolatban. Félelem attól, hogy szeretteink megbetegednek és nem lehetünk mellettük, vagy a gyász nehézsége a betegségben elhunyt szerettünk elvesztése után. Mindezek az érzések – és még sorolhatnánk másokat is – hatással vannak fizikai és mentális jól-létünkre egyaránt.

Ebben a helyzetben szeretnélek bátorítani a fenti igével. A mindenható Isten igéje képes megadni a lelki egyensúlyt az életünkben, hogy mentálisan is egészségesek legyünk. Az Ő igéje élő, így életet ad a fent említett állapotokban is. Isten azt szeretné, hogy élő kapcsolatunk legyen Vele és ezt ne hanyagoljuk el. Ő testi-lelki egészségben, életben szeretne tartani minket igéjén és Szentlelkén keresztül ezen a földön és majd hit által az örökkévalóságban. Isten igéje nemcsak élő, hanem ható is, ami azt jelenti, hogy hatással van ránk. Szeretné formálni az életünket, gondolatainkat, cselekedeteinket minden nap. Az Isten hatással van ránk, hogy törekedjünk a helyes élet megélésére és ezt adjuk tovább, hogy mi is hatással lehessünk környezetünkre.

Isten igéje élesebb minden kétélű kardnál, amely mélyre hatol és belülről kezdi a változást, az erősítést, a lelki sebeink bekötözését és gyógyítását. Fontos, hogy saját magunk meglássuk, milyen lelki és testi állapotban vagyunk, és imádságban odavigyük az Isten elé. Az Ő igéje megítéli a szív gondolatát és szándékát.

Dancsó Zoltán

„És hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem.” (Zsolt 50,15)

Évekkel ezelőtt hivatalos ügyben találkozóra mentem egy ismeretlen irodaházba. A nagy sietségben figyelmetlen voltam és nem jó ajtón mentem be, ami becsapódott utánam. Néhány másodperc elteltével rádöbbentem, hogy rossz helyen járok és nem tudok kijutni. Gyorsan az emberi erőforráshoz nyúltam: elővettem a telefonomat, hogy segítséget hívjak, de a telefonom néhány másodpercen belül elköszönt és lemerült. Pánikba estem. Nemcsak azért, mert senki nem tudta, hogy hol vagyok, hanem mert nem tudtam, hogyan juthatnék ki. Segítségre volt szükségem! Magamban imádkozva igyekeztem megnyugodni, majd a félhomályos folyóson sorra nyitogattam volna az ajtókat, amikor végre az egyik kinyílt. Az ablakhoz rohanva segítségért kiáltottam, ami kis idő múlva meg is érkezett.

Az elmúlt félévben mindannyian egy ismeretlen helyzetben találtuk magunkat, amire nem voltunk felkészülve. Valljuk be őszintén, hogy a félelem minket is megkísértett, mert úgy éreztük, hogy sorra bezáródnak az ajtók: a karantén, a távolságtartás, a visszafogott kapcsolattartás mind-mind kétségbe ejtett és ejt bennünket sokszor még ma is. Vannak, akik még most sem érzik magukat biztonságban, mert nincs amibe, vagy akibe kapaszkodjanak. Mit tehetünk, és személy szerint mit tehetek én?

Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítalak téged…! Be kell látnunk, hogy olyan időszakok élünk most, amikor ajtók záródnak le körülöttünk. De soha ne feledjük el, hogy van egy ajtó, amely mindig nyitva áll, csak zörgetni kell rajta és megnyílik előttünk! A mi Istenünk bíztatásában erőt ad és reményt nyújt, hogy ebben a nehéz helyzetben sem hagy bennünket magunkra, hanem meghallja segélykiáltásunkat. Ezért ne szűnjünk meg hívni és kérni őt, Jézus Krisztust, aki szabadítását kegyelmesen nyújtja felénk mindenkor.

Mátyásné Szabó Beáta

„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.” (Zsolt 34,19)

Napi szinten hívják fel figyelmünket a megfelelő távolságtartásra, mert szükséges feltétele a sikeres védekezésnek. A megfelelő távolság megtartásával igyekszünk védeni másokat és magunkat is. Pedig ezekben az időkben milyen jó lenne egy szeretetteljes kézfogás vagy egy szívből jövő ölelés!

Különböző személyiségek vagyunk. Van, aki rövidebb, és van, aki hosszabb ideig bírja ki, ha távol van másoktól. Meggyőződésem, hogy túl hosszú ideig, következmények nélkül viszont senkinek sem megy. Nem véletlenül! Emberek vagyunk és tudjuk jól, hogy nem jó az embernek egyedül lenni. Tudjuk, hogy nem bírjuk túl sokáig a távolságot azoktól, akiket szeretünk. Tartósan távolságot tartani megterhelő – testileg és lelkileg egyaránt. Így hát mégis mit tehetünk ezekben az időkben? Mi adhat erőt és bátorítást?

Az a bizonyosság, amelyet a zsoltáros megfogalmaz: *„Közel van az Úr a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.”*

Kedves Olvasó! Amikor úgy érzed, hogy fizikailag távol vagy másoktól, vagy talán lelkileg is távolodsz és ez aggodalommal, félelemmel tölt el, akkor gondolj erre: Közel van az Úr hozzád! Ő mindig közel van, mindig figyel rád és mindig kapcsolódhatsz hozzá. Isten nem mond le rólad és nem is hagy magadra téged! Ez biztosan így van, még akkor is, ha jelenleg talán nem így érzed. Kívánom, hogy adjon nyugalmat és bátorságot ez a gondolat neked a mai napon. Mert egyszer minden tél tavaszszá olvad, és ne feledd, Isten az évszakok fölött áll!

Káposztás Gábor

„Még nem látják a napfényt, bár az ragyog a fellegek mögött, de szél támad, és kitisztul.” (Jób 37,21)

„Légy szíves, szelídíts meg!” – kérte a róka a kis herceget… „Jó, jó, de hogyan?” – kérdezte a kis herceg. „Sok-sok türelem kell hozzá” – felelte a róka.” (Saint-Exupéry: *A kis herceg*)

Ismerősek lehetnek számunkra ezek a sorok a híres kisregényből, amely nagyon szépen és mélyen fejezi ki azt, hogy egy igazán mély kapcsolat kialakításához mennyire elengedhetetlen a türelem. Nap mint nap szükségünk van arra, hogy türelmesek legyünk a bennünket körülvevőkhöz. Mégis sokszor ez nagyon nehéz.

„Meddig még?” „Mikor lesz már vége?” – talán már mindannyian feltettük ezeket a kérdéseket az elmúlt hetekben. És egyre inkább lehet érezni a világban, hogy elfáradtunk, elfogyott a türelmünk. Nő a feszültség és fogy a türelem.

Azonban Isten most bennünket szeretne kérdezni és nekünk teszi fel a kérdést: Meddig még? Meddig tart még, hogy észrevegyük, hogy Isten nem hagyott magunkra? Nem feledkezett meg rólunk, hanem éppen ellenkezőleg, várja, hogy odaforduljunk hozzá.

Isten türelmesen vár ránk, és arra, hogy észrevegyük őt. Vár bennünket, ahogyan az édesapa a tékozló fiát várta ölelésre tárt karjával. Mert *„Nem késlekedik az Úr az igérettel, amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.”* (2Pt 3,9)

Lehet, hogy te is megfáradtál, és kezd fogyni a türelmed. Lehet, hogy már nagyon vágysz arra, hogy a sötét fellegek mögül a napfény ismét felragyogjon az életedben.

Kedves Olvasó! Isten ígérete nem szűnt meg, hanem türelmesen hív és vár, hogy menjünk hozzá. Az Ő türelmes szeretete adhat erőt nekünk, akkor amikor úgy érezzük, hogy már nem bírjuk tovább és elfáradtunk. Arra bátorít most bennünket, hogy legyünk kitartóak az imádkozásban, és erősödjünk meg az Ő hűséges szeretetében, ami sosem fogy el és jutalma bőséges lesz mindazoknak, akik kitartóan keresik Őt: *„Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10)

Szász Anna

„Beszéljétek el fiaitoknak, fiaitok meg az ő fiaiknak, azok pedig a következő nemzedéknek!” (Jóel 1,3)

Amikor a generációkról gondolkodunk a Szentírásban, akkor ezzel a szóösszetétellel fejezhetjük ki leghűségesebben a tartalmi üzenetet: „nemzedékről nemzedékre”. Isten szemléletmódja generációkon átívelő, terveit több generációra építi! *„…irgalma megmarad nemzedékről nemzedékre az őt félőkön.”* (Lk 1,50) Fontos átvenni ezt a mennyei szemléletmódot, mert ennek fényében sok mindent másképp teszünk és döntünk! Minden generáció kap lehetőséget, mert az Örökkévaló viszonyulása nem változik velük kapcsolatban! Ő minden nemzedékhez irgalommal, szeretettel, hűséggel viszonyul!

Fontos, hogy ezt megértsük, és tudatosan gondolkodjunk és építkezzünk, mert minden jelentősebb döntésünk több generációt érint. S ez a megállapítás minden szinten, minden területen érvényes: családi és gyülekezeti szinten, társadalom-közösségi dolgokban, munkánkban, szolgálatunkban egyaránt.

Bibliai példák sokasága bizonyítja, hogy Isten legnagyobb választott emberei nemcsak saját nemzedékükre voltak hatással, hanem az Istennek kedves „mederbe” terelték a következő generációkat is! Mindenkinek van küldetése, szolgálata a saját és az elkövetkező generációval kapcsolatban is, legfőképpen átadni mindazt, amit az előző nemzedék átélt, megtapasztalt. Minden generáció felelőssége a tanítás, a továbbadás, minden szinten! Az átadás minősége meghatározza a következő generáció minőségét, Istenhez való viszonyát.

„Beszéljétek el fiaitoknak, fiaitok meg az ő fiaiknak, azok pedig a következő nemzedéknek!” (Jóel 1,3) Hatással lenni a következő nemzedékre ezt jelenti: átadni mindazt, amit megértettünk Isten Igéjéből, és azokat a tapasztalatokat, melyeket megszereztünk az életutunk alatt.

„Tudja meg ezt a jövő nemzedék, a születendő fiak, és ha felnőnek, beszéljék el fiaiknak, hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsék el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait.” (Zsolt 78,6-7) Beszéljük el a bizonyságainkat, hogy Isten mit cselekedett velünk! Fontos megtanítani a következő generációnak, hogy Istenbe vessék bizalmukat! Különösen a jelenlegi világjárványban ezek a szavak hangsúlyosabb jelentőséggel bírnak! Vegyük nagyon komolyan küldetésünket!

Vad Zsigmond

„Vigasztaljátok és bátorítsátok egymást.” (1Thessz 5,11)

Naponta érdeklődve figyeljük a koronavírus járvány számadatait. Köztük a legmegdöbbentőbb mindig az, hogy mennyien hunytak el a vírusfertőzés következtében. Ezeket a számokat látva olykor tudatosul bennünk, hogy ez ugyanennyi gyászoló családot, közösséget is jelent, akiknek szembe kell nézni a ténnyel, hogy szerettük már nem él.

Elindul a gyászfolyamat az életükben. Ilyenkor felértékelődik minden pillanat, minden élmény, amit megtapasztaltak a távozó részéről. Mind a mai napig emlékszem – pedig csak öt éves voltam –, amikor dédnagyapám halála előtt nem sokkal elvitt a fodrászhoz. Kézen fogva sétáltunk, vidáman beszélgettünk az úton. Emlékszem, hogyan magyarázta el a fodrásznak, milyen legyen az unokája frizurája, és a hazafelé vezető úton közös fagyizással koronáztuk meg a napot. Egy héttel később váratlanul meghalt. Láttam a halálos ágyán, és sose felejtem el, hogy végtelen nyugalom ült ki az arcára. Akkor még nem tudtam, hogy ez a nyugalom annak volt köszönhető, hogy hívő emberként tudta, hogy hova távozik.

Gyermekként ez volt az első találkozásom a halállal, és először láttam, hogy mi történik, amikor valaki meghal. Láttam gyászruhát ölteni a családtagjaim, és láttam, hogyan vigasztalták és segítették egymást. Láttam a fájdalmat a szemükben. Láttam azt is, hogyan olvasta dédnagymamám a Bibliáját, és imádkozott reggelente, hordozva a gyász fájdalmát. Hitte teljes szívből a mennyország, a feltámadás és az örök élet valóságát.

Azóta még több veszteségem volt, többször is gyászoltam már, de ez a példa ott van előttem. Így lehet és érdemes gyászolni. Csakis Krisztus szeretetében enyhül a fájdalom és egyedül Benne van reménység. Krisztus erejét kapták a keresztyének, ezzel az erővel bátorítjuk és vigasztaljuk egymást. Ezt a küldetést hordozzuk most is felelősséggel! A gyász idejét élik sokan ezekben a napokban is. Jézus most is velünk van, vigasztal, keres bennünket. Imádságban forduljunk hozzá, hogy találjon vigaszt minden gyászoló szív.

Oláh István

„A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz.” (1Móz 2,16-17)

Vajon mi a közös az alábbi fogalmakban: dohányzás, drogfogyasztás, alkoholfogyasztás, genetikai kísérletek, abortusz? Ezek alapvetően egymástól teljesen eltérő, egymással nem sok rokonságot mutató kifejezések, mégis közös bennünk, hogy legtöbbször a tilalmukkal kapcsolatos viták során kerülnek előtérbe. Különleges módon az emberek hamar megtalálják a közös hangot, ha valamilyen tilalommal kapcsolatban megmozdul valami. Azért legyünk igazságosak, hiszen nem csak a negatív, hanem a pozitív értelemben vett támogató szerveződésre is igen sok példa van a világban.

A Szentírásban megjelenő első tilalom az Édenkertben élő embernek szólt: *„A kert minden fájáról szabadon ehetsz, de a jó és a rossz tudásának fájáról nem ehetsz, mert azon a napon, amelyen eszel róla, halállal lakolsz.”* A Teremtő a kert minden fáját az ember rendelkezésére bocsátotta, csupán egyetlen egyre vonatkozóan adott neki tilalmat. Mert vannak dolgok, amikhez az ember még nem elég érett, nem elég nagy. Kicsik vagyunk ahhoz, hogy életekről döntsünk, hogy ítéletet mondjunk másokra, hogy Isten örök tervét meghaladóan lássuk a világ jövőjét, ezektől a Szentírás kijelentése szerint az Úr távol akar tartani minket, mert nem a mi hatáskörünk döntést hozni ilyen ügyekben. Ezek kapcsán kerekednek ki a legnagyobb viták az emberiségben, gondoljunk csak a halálbüntetés, az abortusz, az eutanázia, a génkutatás, a világ keletkezésének és céljának kutatása témaköreire, és máris láthatóvá válnak a törésvonalak ember és ember között.

Idén az egyes nemzeti kormányok a koronavírus-járvány miatti védekezés részeként különféle tiltó rendelkezéseket léptettek életbe azért, hogy megóvják polgáraikat a vírus által okozott betegség lehetséges következményeitől. Butaság lenne azt állítani, hogy ezeknek a tiltásoknak az emberek szabadságát önkényesen korlátozó, pusztán hatalmi céljai lennének, mert ez ellent mondana a józan észnek. A Teremtő sem hatalmának megmutatása érdekében tiltotta el az embert attól, hogy bizonyos dolgokban maga akarjon dönteni, hanem azért, mert tudta, hogy azokhoz nem vagyunk eléggé érettek, és nem segíti elő a boldog jövő ígéretének beteljesedését az azokban való részvételünk.

Az Úr ma is meg akar óvni Téged valamitől. Ha naponként beszélgetsz vele imádságban és igeolvasásban, akkor Ő kijelenti neked, hogy egyes dolgokat miért tilt, mások megtörténtét pedig miért sürgeti számodra. **Molnár Szabolcs**

„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.” (Jn 16,33b)

A koronavírus kapcsán napról napra friss adatok állnak rendelkezésünkre. Láthatjuk az aktív fertőzöttek, gyógyultak, elhunytak, hatósági házi karanténban lévők és a mintavételek számát. Számok, melyek mögött életek, testi-lelki gyötrelmet átélő emberek, családok vannak. Néhányan függőjévé váltak az adatok figyelésének. A számok hatására félelem, frusztráció vagy tehetetlenség miatti agresszió, szomorúság vagy passzív lemondás is kialakulhat. Ezek a számok bárhogyan is, de hatnak ránk, erejük van.

Te mit érzel, kedves Olvasó, amikor szembesülsz a napi vagy heti szintű adatokkal? Engedjük ma, hogy a koronavírus adatok mellet valami sokkal erőteljesebb igazság legyen úrrá rajtunk, amiből erőt meríthetünk. *„Ettől fogva kezdett Jézus nyíltan beszélni a tanítványainak arról, hogy Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, főpapoktól és írástudóktól, meg kell öletnie, de harmadnapon fel kell támadnia.”* (Mt 16,21). Jézus nyíltan beszélt az igazságról és arról, hogy mibe vethetik a tanítványok reménységüket, mialatt emberileg csak az elmúlással és feldolgozhatatlannak tűnő fájdalommal szembesülnek: *„De harmadnapon fel kell támadnia.”*

A tanítványok azonban elfeledték, amit Jézustól hallottak, és a félelem bezárta szívüket, értelmüket. Csak azt látták, ami körülöttük van, és csak az volt hangsúlyos, amit éreztek. Ismerős ez, kedves Testvérem? A tanítványi szívben a feltámadás ereje helyett a gond, a fájdalom és a halál ereje nagyobb. Félnek, bezárkóznak testileg-lelkileg. Mi hoz változást és mi az, aminek nagyobb ereje van ezeknél? Jézus harmadnapon valóban feltámadt és ezzel újra a szívekbe helyezi, hogy az Ő ereje nagyobb minden emberi körülményél. Jézus feltámadása után így szólítja meg a tanítványokat: *„Békesség nektek”* (Jn 20,21), *„a világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot.”* (Jn 16,33b)

A tanítványok erőt, bátorságot és bizonyosságot kaptak ezáltal, hogy Jézus ereje mindennél hatalmasabb, és benne valóban lehet bízni. Engedd ma Testvérem, hogy Jézus ereje hasson lelkedre, életedre, miközben szembesülsz a koronavírus adataival. Engedd, hogy Jézus mindent átformáló ereje legyen úrrá rajtad a félelem helyett, kapaszkodj bele Jézusba és abba a reménységbe, amit Ő adhat.

Tóth Dorottya Tünde

„Mert a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését.” (Róm 8,19)

Napjaink egyik leggyakrabban használt szava a teszt, tesztelés. Járványügyi szakemberek nem értenek egyet abban, hogy a minél több tesztelésnek és az egyes gyanús esetekben elvégzett teszteknek a modellje közül melyik a hatékonyabb a koronavírus-járvány megfékezése szempontjából, de ez nem változtat azon a tényen, hogy igen gyakorivá vált a teszt szó használata.

Iskolás koromban a teszt a számonkérés egyik módját jelentette, vagyis tesztet írtunk, aminek segítségével a tanár felmérte a megszerzett tudásunk mértékét. A teszt tehát mindig valamiféle próba. A szakemberek megpróbálják kideríteni a jellemző tüneteket produkáló emberekről, hogy megbetegedtek-e, a tanárok megpróbálják felmérni, hogyan mélyedtek el diákjaik a tudományban, de a sok-sok ezekhez hasonló próbatétel mellett van egy másik, egy egészen más típusú is: az, amikor az Isten teszi próbára az embert.

Sokak mondják, hogy szerintük a járvány az Isten próbatétele az emberiség számára, amely elfordult tőle, nem az Ő akaratát keresi, hanem a saját útját járja olyan kérdések megválaszolásában, amelyek az Isten kizárólagos illetékességi körébe tartoznak. Szemmel láthatóan nagy a felfordulás a világban, keresztyéneket üldöznek vagy kioltják az életüket, az Isten szavát tiltólistára teszik, az Őt követők szent helyeit meggyalázzák, a keresztyén jelképeket eltávolítják. Vajon mit válaszol erre a keresztyénség? Ha Jézus parancsát követi, akkor csak egyet tehet: imádkozik ellenségeiért. Egyre többen vannak olyanok, akik biztonságukat látják veszélyben, ezért számukra kevés ez a válasz. Pedig éppen ebben tesz bennünket próbára Isten, hogy tudunk-e a szorongattatás közben is olyan türelemmel, olyan alázattal, olyan rendkívüli hittel megállni, ahogyan Jézus állt meg az őt vádlók koncepciós perében.

Kedves Testvérem, „a teremtett világ sóvárogva várja Isten fiainak megjelenését”, és Te is közéjük tartozol! Az Atya az Ő fiának tekint téged, és melletted lesz minden megpróbáltatásodban, hogy végül a fejedre tegye az igazság koronáját! Ne csüggedj hát, és ne lankadj, bízz a te Uradban, aki megsegít Téged!

Molnár Szabolcs

„Az Úr az én kőszálam, váram és megmentőm, Istenem, kősziklám, nála keresek oltalmat, pajzsom, hatalmas szabadítóm, fellegváram!” (Zsolt 18,3)

„A védőoltás (vakcina) gyengített vagy elölt kórokozókat, azok részeit vagy kész ellenanyagot tartalmazó készítmény. A védőoltások beadása után a szervezetben védettség alakul ki az adott betegséggel szemben. Amennyiben egy közösségben elég embert oltanak be egy adott betegség ellen, kialakul az adott betegséggel szembeni teljes védelem, azaz a nyájimmunitás.”

Mindannyian várjuk a COVID-19 vírus elleni védőoltás megjelenését, mert reméljük, hogy ezzel megoldódik a világjárvány. Már néhány hónapja abban a tudatban éljük a mindennapjainkat, hogy bármikor, bárhol elkaphatjuk az új vírust, amiről igen keveset tudunk, és éppen ezért félelmetes számunkra.

Béke és tökéletes biztonság itt, ebben a földi világban nincs. Mégis, ha van valami kiszámítható rendszer, akkor az ember alkalmazkodik hozzá és túlél. A létbizonytalansághoz viszont nem tudunk alkalmazkodni. Kell valami, ami biztos.

„Az Úr a mi kősziklánk” – olvashatjuk a zsoltáros szavait. Isten ószövetségi népe is gyakran került olyan szorongatott helyzetbe, hogy várták a szabadítást, a Megmentőt, aki békét és biztonságot hoz számukra. Izráel történetének a legmeghatározóbb élménye az egyiptomi rabszolgaságból való megszabadulás. Azonban a vörös-tengeri átkelés után, a pusztai vándorlás során folyamatosan tapasztalja a nép, hogy Isten megszabadít. Megszabadítja a vándorló népet a szomjúságtól, csodát tesz: az ihatatlan vizet ihatóvá változtatja. Megszabadítja az embereket az éhségtől, amikor fürjet és mannát ad. Amikor a nép megérkezik Kánaánba, és a vándorló életformát a letelepedett váltja fel, abban az időszakban egy újfajta szabadulásélményt ad Isten a népének. Már nem közvetlenül szabadít meg, hanem a szabadítást közvetítők által adja. A királyok korában a harcok és háborúk révén a királyok vihették véghez a szabadítást, de Isten segítségével. Aki a múltban szabadító volt, az a jelenben és a jövőben is Szabadító. Ennek az ígéretnek a beteljesülése vonul végig az egész Szentíráson, és bontakozik Jézus Krisztus szabadító munkájában. Először csak Izrael népe, majd minden nép részese lehet Isten szabadításának. Az, amit Isten igazán a szabadulásunk érdekében tett, az a kereszten történt.

Az, hogy Isten szabadító, ez a mi életünkben akkor kezd működésbe lépni, amikor a bizalom, a hit és az engedelmesség megjelenik. Ámen

Kubinyiné Mikó Ágnes

„…ő pedig uralkodik a Jákób házán örökké, és uralkodásának nem lesz vége.” (Lk 1,33)

Kedves Olvasó!
Nézz körül ott, ahol ezeket a sorokat éppen olvasod: otthon vagy és körbevesznek a bútorok, személyes tárgyak, a négy fal? Vagy éppen villamoson, vonaton, buszon találod magad szemben ezekkel a gondolatokkal? Vagy munkával töltött órák alatt egy kis pihenésként talált meg téged ez a rövid kis írás? Bármelyik is igaz rád, ezekben a percekben biztos, hogy határai vannak annak a térnek, ahol olvasol.

Határai vannak földi életünknek. Nem tehetünk meg bármit, nem élhetünk határok nélkül. Ezekben a hónapokban ezt nagyon intenzíven tapasztaljuk. Úgy érezzük, hogy egyedül a vírus számára nincsenek határok. De ez nem így van!

Több mint két hete itthon vagyok én magam is, karanténban. Erősen érzem a határokat, hiszen nem mehetünk ki az épületből, a rendőrség és egy szoftver is napi szinten ellenőriz. Érezhetném úgy, hogy ezek a határok megfojtanak, de ez nincs így. Lukács evangéliumának az elején olvassuk ezt az igét, amikor elhangzik az ígéret Jézus Krisztus születéséről. A határok között élő és gondolkodó ember számára egyetlen kapcsolat válhat igazán határtalanná, az pedig a Jézus Krisztussal való kapcsolata. És ez a kapcsolat nyit ki nagyon sok, általunk feltörhetetlennek hitt lakatot. Mária életében mindent megváltoztatott, ahogy a határtalanság megjelent, ahogy megtapasztalta, hogy az Úristen előtt valóban nincs lehetetlen.

Most arra kérlek, hogy nézz körül újra, és gondold végig így a Jézussal való kapcsolatod! Ne a falakra, ne a keretekre és az akadályokra fókuszálj, hanem arra, aki örök, aki határtalan, és téged ezzel a határtalanságával szeret. Mi csak egy kicsit adunk vissza ebből, de én magam is megtapasztaltam a napokban, hogy a négy fal között sem vagyok egyedül, hiszen számára nem létezik bezárt ajtó. Van egy nagyon jó hírem: ezeknek a bezárt ajtóknak a kinyitásához hív szolgálatra téged is. A határtalan szeretetből amennyit tudsz, fordíts azok felé, akik körülvesznek, és szépen lassan egészen másként látod majd a határokat, a fontos dolgokat, az életet.

Püski Gábor

„…Ezékiás halálosan megbetegedett… arcát a fal felé fordítva imádkozott az Úrhoz… Azután így szólt az Úr igéje:… meghallgattam imádságodat! (Ézs 38,1-8)

Ezékiásnak halálos betegsége volt. Isten elküldte hozzá Ézsaiás prófétát, hogy mondja meg neki: készüljön fel a halálra. El sem tudom képzelni, mennyire rettenetes lehetett ezt az üzenetet elmondani, de meghallani is. Ezékiás komolyan vette az Úr üzenetét, de nem esett depresszióba, nem kezdett el átkozódni, nem gondolkodott azon, hogy megrövidítse önkezűleg szenvedését, hanem az egyetlen helyes és jó megoldást választja: az Úrhoz könyörög.

Kedves Testvéreim! A mi életünkben is a betegségekkel, a fertőzésekkel, a világjárvánnyal Istennek célja van. Ne az okokat próbáljuk keresni, hanem a célját. Az a célja, hogy formáljon az Ő hasonlatosságára, hogy Hozzá forduljunk, az áldott Orvoshoz. Imádkozni kell, és imádkozni lehet Hozzá! Az imádkozó embernek pedig tudnia kell, hogy Istentől emberileg lehetetlennek tűnő dolgokat is szabad kérnie.

Ezékiásnak eddigi élete Isten tetszése szerint zajlott. Mi, ha Isten így megállít bennünket, talán nem sok mindenre hivatkozhatunk eddigi életünkből. Talán csak szégyellnivalónk, jóvátennivalónk van a múltunkból. Krisztus ajándéka az Újszövetség népe számára, hogy Isten előtt most már hivatkozhatunk arra, amit Krisztus tett, hivatkozhatunk bátran Reá! Mire is emlékezteti Ezékiás Istent? Azt olvassuk róla a Szentírásban, hogy *„bízott az Úrban, Izráel Istenében, nem volt hozzá hasonló senki Júda királyai között, sem előtte, sem utána. Ragaszkodott az Úrhoz, nem tért el tőle."* (2Kir 18,5-6). Te is egyedül az Úrban bízzál! Ahogyan a kisgyermek bízik szülőjében, úgy bízz az Úrban, keresztyén Testvérem! Az Úrhoz ragaszkodott Ezékiás, és nem hajolt el Tőle. Bizony, a betegség próbára tevő idejében nagy a veszélye annak, hogy meggyengül Isten iránti bizalmunk. Számtalan példa van arra, hogy egy betegségben, de akár a szegénységben, bántások között, koporsó mellett és általában a kedvünk ellenére való dolgokban eltávolodunk Istentől. Ilyenkor szokott a kísértő ilyen dolgokat suttogni: nem érdemes Vele, az Úrral járni, ha a bajban úgysem segít. A ragaszkodás ennek a fordítottjáról beszél.

Testvérem! Betegségedben, akár bátran, Krisztust ismerve és Reá hivatkozva, akár bátortalanul, de hittel mondd te is: egyedül az Úrban bízom, egyedül az Úrhoz ragaszkodom, megőrzöm az Ő beszédét, és vallom, velem van és velem lesz mindenütt, ahova megyek.

Papp Imola

„Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem.” (Zsolt 3,6)

Lehet, hogy olyan természetesnek tűnik az életünk körforgásában az a mindennapi folyamat, hogy lefekszünk, elalszunk és felébredünk. Pedig ha belegondolunk, akkor nem is annyira magától értetődő. A járványügyi helyzetben a mindennapokban nem tudunk nyugodtak lenni, mert csak azt halljuk a híradásokból, hogy mennyi új fertőzött van és mennyien haltak meg. Az egészségügy már alig bírja a folyamatosan növekvő létszámot. A vírus miatt sokan elveszítették a megélhetésüket. Ezzel a tudattal, érzéssel le vagyunk terhelve.

Milyen jól esne nekünk és másoknak is, ha bátorítanánk, támogatnánk egymást! Támogatnánk egymást imádságban, beszélgetésben, ajándékozásban, segítségnyújtásban, odafigyelésben és sok más módon, mert szükségünk van nekünk és másoknak is rá. Össze kell fognunk egymásért, hogy ezt az időszakot is túléljük. Ehhez rengeteg erőre van szükség, de sajnos azt is be kell látnunk, hogy ehhez a mi erőnk kevés, mert már elfáradtunk a folyamatos védekezésben.

Szeretnélek bátorítani Isten igéjével, amit a zsoltáros üzen nekünk, aki azt mondja, hogy: az Úr támogat engem. Az Isten támogat téged, veled van minden nap, mert szeret. Miben látszik ez meg? Először is abban, hogy *„úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy ha valaki hisz Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”* Ő támogat a Fia által, erőt ad neked, amikor erőtlen vagy. Felemel, amikor lent vagy. A problémáid közül kivezet téged. Megerősít, hogy erősíts másokat. Támogat, hogy támogass másokat. Vezet, hogy vezess másokat. Bekötöz, hogy meggyógyítson. Fájdalmaidban megvigasztal. Karjába emel, hogy biztonságban légy a kialakult helyzetben is. Hiszed-e ezt? Hisszük-e ezt? Ha igen, akkor mi is kimondhatjuk a zsoltárossal, hogy *„Én lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem”* Támogasson minket az Úr mindenben, hogy mi is tudjuk egymást támogatni! Adjunk hálát Neki az Ő támogatásért! Ámen.

Dancsó Zoltán

„Miért nézed a szálkát a testvéred szemében, a saját szemedben pedig még a gerendát sem veszed észre?” (Mt 7,3)

Néhány nappal ezelőtt még csak másokban láttam a potenciális veszélyt a vírus hordozására. Eszembe sem jutott, hogy én magam is elkaphatom. Mindenki gyanús volt körülöttem. Kerültem az embereket a téren, séta közben vagy vásárláskor.

Most, hogy hetek óta itthon vagyok, és még mindig nem érzem az ízeket és illatokat úgy, mint régen, egy kicsit megváltozott minden. Elgondolkodtam rajta, hogy merre jártam, kikkel érintkeztem. Abból a bizonyos kerülgetőből lettem az, akit kerülgetni lehetne, kellene. Úgy is mondhatnám, hogy olyan helyzetbe kerültem, amit eddig kerültem. Nem egy szálkát, egy apró vírust is úgy éreztem, hogy látok másokban. Mindenki gyanús volt.

Azt azért tudtam, hogy frontvonalban vagyok, hiszen munkám során több helyszínen, de mindig emberek között vagyok. Ami igazán érdekes ebben, hogy őket egy percig sem akartam kerülni. A gyülekezet tagjait, a gimnáziumi hittanosaimat vagy a Karakter vásárlóit nem tartottam veszélyforrásnak.

Olyan mélyen érintett ez a felismerés, hogy azonnal a fenti igevers jutott eszembe. És még annyival erősebb is ez, hogy egy általam láthatatlan dolog kerülésébe vágtam bele. Ami természetesen nem rossz, hiszen, egy vírus esetében ez a normális viselkedés. A gond ott kezdődik, hogy a vírust összemostam az ismeretlen emberekkel. Az emberekkel azonosítottam. Ezt semmiképpen nem tehetem, de Jézus Krisztus követőjeként elszomorított, hogy az esetleg kialakuló kapcsolatot a vírus akadályozza. Egy apró szálka, amely mindent elront.

Azonban egyértelmű, hogy magamban kell keresnem a hibát, nem másokban. Nem arra van szüksége a világnak ezekben a napokban, hogy ellenséget, potenciális veszélyforrást lássunk egymásban. Nem válhat számunkra minden embertársunk gyanússá. Ehelyett két kézzel, minden erőmet beleadva kell eltávolítani a hatalmas gerendát a saját szememből, hogy tisztán lássam, hol van rám szükség. Tekints gerenda nélkül embertársaidra, és hidd el, minden sokkal szebb lesz! Nem azt kaptuk küldetésként, hogy a saját köreinkben, vélt biztonságban éljünk, hanem azt, hogy tegyetek tanítvánnyá minden népeket – ezt pedig csak a gerenda nélkül tehetjük meg. Vegyük észre a gerendát, és szabaduljunk meg tőle!

Püski Gábor

NAGYTEMPLOM
DEBRECEN

Debrecen-Nagytemplomi
Református Egyházközség
4026 Debrecen, Piac u. 4–6.
Telefon: +36 (52) 614-160
E-mail: nagytemplom@reformatus.hu
www.nagytemplom.hu
facebook.com/nagytemplom

A Lelkészi Hivatal nyitvatartása:

A Lelkészi Hivatal a megszokott rendben nyitva tart, azonban kérjük a testvéreket, amennyiben megoldható, e-mailen vagy telefonon intézzék az ügyeket. Köszönjük!